

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 73.

De Ondergang der wereld.

10 cents.
België 25 cent.

Allen stoven weg om het dreigende gevaar te ontgaan.

Goedkoope Boeken met zeer fraaie Geschenken

Cadeaux WIE VOOR f 12.50 KOOPT EEN ZILVEREN HORLOGE VOOR DAMES OF HEEREN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 5.— KOOPT EEN ROTTERD. SCHOUWBURGLOT m. kans op f 75.000, f 50.000 enz.
Cadeaux WIE VOOR f 4.— KOOPT EEN VULPENHOUDER MET 14 KARAATS GOUDEN PEN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 3.— KOOPT EEN SIGARENAANSTEKER „IMPERATOR” (1ste klasse merk)
Cadeaux WIE VOOR f 2.— KOOPT EEN BESTE ELECTRISCHE ZAKLANTAARN (practisch en nuttig)
Cadeaux WIE VOOR f 1.— KOOPT EEN FRAAIE ETS VAN PROF. DAKE of W. STEELINK CADEAU

FRANCO door geh. Nederland. Voor minder dan f 1.— wordt niet geleverd. De cadeaux kiest en combineert men zelf.

1. BEECHER STOWE. De Negerhut van Oom Tom. Volledige mooie uitgave. Bewerkt door Mensing, met 70 platen van Braakensiek e.a. In fraaien prachband f 1.10.

2. F. DAHN. Een strijd om Rome. Grootte, beroemde, bekende roman, complete editie, 2 flinke deelen. Vroeger f 14.90, thans in twee fraaie prachbanden f 4.—

3. CLAUDE DUVAL. Grootte boeiende ridderroman. De onthoofding van Karel I. Trouw aan het Vorstenhuis, enz. 400 blz., groot formaat, in platen van f 3.90 slechts 75 cent.

4. HAYENS. Het belegerde en vermoorde Parijs. Uitgebreid, mooi werk over den Fransch-Duitschen oorlog met zeer fraaie platen. In platen van f 2.50 nu in prachband f 1.—

5. BURNETT. De Kleine Lord. Geïllustreerde volledige editie, in mooien prachband f 1.—

6. MÜNCHHAUSEN. Grootte uitgave van de wonderbare avonturen van Baron Von Münchhausen, bewerkt door G. Keller, met circa 250 platen van G. Doré. — In mooien prachband, vroeger f 4.90, nu f 1.35.

7. DICKENS. Kerstvertellingen, volledige geïllustreerde editie, in prachband f 2.25.

8. J. STINDE. De familie Buchholz in Italië, bewerkt door Keller, in prachband f 1.—

9. J. STINDE. Fictie's verlovings. Vroolijke roman voor jongere en oudere dames. Bewerkt door Keller, in prachband f 1.—

10. MARLITT. Het Uilenhuis. Boeiende roman volledige geïllustr. editie, in fraaien pr.b. f 1.—

11. MARLITT. Het Heideprinsesje. Volledige editie, bewerkt door Keller. Geïllustreerd in fraaien prachband f 1.—

12. JOZEF ISRAËLS. Twee groote staalgravures: „Huiselijk leed“ en „Na den storm“, ter grootte van 100 bij 80 cm., op zwaar plaatpapier, goed geëmballeerd in koper. Vroeger f 30.— nu tijdelijk f 3.65.

13. MAUVE. Twee artistieke gravures naar de beroemde schilderijen „Schapen op de Heide“ en „Ploegen“. Formaat 58 bij 79 cm., te zamen voor f 1.85.

14. F. REUTER. Herinneringen uit mijne gevangenissen. Geïllustreerde roman in prachband voor f 1.25.

15. Dr. KARL MAY. De engel der banellingen, avonturen in Siberië. Groot boeiend, spannend jongensboek, ca. 600 bladz. met vele illustraties. Flink boek 95 ct.

16. MARLITT. Goud Elsie, volledige editie, bewerkt door Keller. Geïll. in prachband f 1.—

17. THACKERAY. De kermis der ijdelheid. Het beroemde boek, flinke druk, 2 deelen in prachband. Vroeger f 7.90 nu f 1.75.

18. FARRAR. Een Schooljongen of van kwaad tot erger. Volledige geïllustreerde uitgave, in prachband, nu f 1.—

19. WALTER SCOTT. Ivanhoe. Volledige vertaling van Ger. Keller. Mooie uitgave van den beroemdsten ridderroman die ooit geschreven is. Met 15 prachtige platen op kunst-druk-papier, 468 blz. In artistieken prachband f 1.80.

20. GEZELSSCHAPSSPELEN. Pandlossingen, raadsels, charaden, enz. Een gezellige, flinke handleiding voor ontspanning. 20 cent.

21. HET BOEK DER LIEFDE of de kunst om bemind te worden. De leer der sympathie en der liefde. 20 cent.

22. BLANKE SLAVINNEN. De handei in meisjes. Mededeelingen en waarnemingen, samengesteld door eene commissie van onderzoek. Hoogst interessant boek. 25 cent.

23. ZOLA. Nana, de beroemde operettezangeres. Realistische roman in twee deelen. In prachband f 1.25.

24. ZOLA. In het paradijs der dames. Volledige uitgave, in prachband f 1.25.

25. ZOLA. Levensvreugde. Realistische roman, in prachband f 1.—

26. ZOLA. De misstap van den abt Mouret. Spannende roman, in stempelband, nu f 1.25.

27. ZOLA. Hartstocht en geld. Boeiende en spannende roman, in prachband f 1.20.

28. ZOLA. Germinal. Spannende realistische roman uit de mijnen, in prachband, vroeger f 3.10, nu slechts f 1.25.

29. ZOLA's werken. De volled. serie Rougon-Macquart. 28 deelen in 20 prachbanden f 18.50.

30. ZOLA. 5 Boeiende, hartst. real. novellen. Nantas de Sterke, De oesters van mijnheer Chabre. De overstroming en De lange Michu. Voor een Nacht van liefde. 4 deelen, 35 cent.

31. ZOLA. De Kroeg. Volledige vertaling, in prachband f 1.25.

„ZEER MOOIE CADEAUX” zette men op den te zenden postwissel, benevens de verlangde Nrs. en Cadeaux. — Franco zending door geheel Nederland. — Bij GEBR. E. & M. COHEN te AMSTERDAM, 326 Heerengracht.

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
 f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
 Voor onderluitenanten f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM

EERSTE HOOFDSTUK.

De kanselier van den Koning.

De inspecteur van politie Baxter, chef van de beroemde Londensche politie, zat in een kwade luim aan zijn ontbijt, omdat hij ook nu weer, zooals zoo dikwijls, zich verslapen had.

Volgens zijn meening had hij zelf daaraan geen schuld, maar was de oorzaak daarvan de domme Angelika, zooals hij zijn brave huishoudster placht te noemen.

Deze, een inderdaad vlijtige en zorgende vrouw uit Ierland, die vijftig jaren oud was, bestuurde nu reeds sedert acht jaar de huishouding bij den inspecteur en vertegenwoordigde de plaats van huisvrouw, omdat Baxter niet getrouwd was.

Het was reeds een gewoonte geworden, dat hij iederen morgen zijn huishoudster bij het ontbijt de een of andere belediging naar het hoofd slingerde wegens zijn te laat opstaan. „Angelika!“ riep hij met heesche stem, waaraan men nog het gebruik van alcohol in den afgelopen nacht kon bemerken, — „Ange — li — k — a — —”

Maar Angelika scheen doof te zijn.

Opnieuw hoorde men Baxters aangename stem den naam Angelika roepen, maar Angelika verscheen niet.

Nu begon Baxter te schellen en nadat hij dit eenige minuten onafgebroken had gedaan, zette hij de bel

neer, omdat zijn ooren niet meer in staat waren, het zenuwopwekkende geluid verder aan te hooren.

„Vervloekt!“ riep hij uit, „dat beroerde wijf die ellendige huisplaag, die — — die — —” hij hield het woord nog binnen, omdat hij zich nu zijn secretaris Marholm herinnerde — die den mooien bijnaam van „vloot“ droeg —, „die gekkin, die ik in mijn huis moet dulden, schijnt geen ooren meer te hebben. Een doode zelfs moet het geluid van de bel gehoord hebben. Maar natuurlijk, zulk volk veroorlooft zich alles. Het is jammer, dat men het ellendige werk, zooals bedden opmaken, kamers schoonhouden enzovoorts, niet zelf kan verrichten! Daarvoor moest de staat eigenlijk zorgen!

„Angelika!!“ Hij schreeuwde opnieuw uit alle macht.

Dit schreeuwen had een goede uitwerking, omdat daardoor zijn heeschheid, die door het gebruik van den alcohol ontstaan was, langzamerhand verdween en zijn stem weer normaal werd. Hij stond op, om te zien waar de huishoudster was. Hij opende de gangdeur, liep die door en trok aan het einde daarvan de keukendeur open.

Daar zat Angelika, de brave Iersche, met een groot kop koffie voor zich, eenige sneden versch brood, een

pond boter en een grooten pot met suiker. Zij kauwde en dronk met volte teugen en las een Ochtendblad.

Bij het binnenkomen van den inspecteur van politie zette zij juist den bruinen kop op tafel en zei:

„Nu — u — u — u —, wat verlangt u?”

De inspecteur, die zijn jas nog niet aangetrokken had, zette zijn handen in de zij en antwoordde:

„Nu — u — u — u —, gij hebt zeker watten in je ongewasschen Iersche ooren!”

Zonder een spier te vertrekken, wees de Iersche met haar langen wijsvinger naar haar ooren, wroette daarin om en terwijl zij daarna haar vinger bekeek, gaf zij ten antwoord:

„Nee — ee — ee — n —, daar is niets in, mijnheer de inspecteur, geen Iersche en ook geen Engelsche watten!”

„Vervloekt wijf! — de gal loopt mij over; mijn bloed wordt water, ik krijg een maagziekte, ik heb reeds een hartziekte, jij bewerkt nog, dat ik mijn betrekking kwijt raak en dat gebeurt allemaal omdat jij niet wilt hooren en omdat je een rhinoceros bent!”

„Natuurlijk weet ik dat, mijnheer de inspecteur. Verkiest u nog koffie?”

„Koffie, koffie, maar ik heb in het geheel nog geen koffie gehad. Het kookt en gist weer in mij, ik zou je wel willen wurgen! Door jou heb ik heden weer mijn tijd verzuimd, door jou besteel ik Zijne Majesteit den Koning. Ik kom weer te laat in dienst, jij hebt mij weer niet gewekt. Kun je dan volstrekt niet leeren, dat je mij precies om zeven uur wekken moet, precies om zeven uur?”

„Wel ja, dat heb ik reeds lang geweten en ik heb u precies om zeven uur gewekt”.

Baxter werd woedend.

„Wat, jij zoudt mij gewekt hebben? Jij brutale Iersche leugenaarster, jou oude gekookte aardappel, jij haringgeraamte zonder vet en zonder ingewanden! Duivelsch, probeer niet dat *nog* eens te zeggen. Ik heb nog ooren en kan hooren!”

„Hé, mijnheer de inspecteur”, antwoordde de oude vrouw, zonder haar kalmte te verliezen, daar zij reeds lang aan dergelijke ontboezemingen gewoon was. „Zoo lang als ik bij u in dienst ben, dacht ik altijd, dat u een weinig doof waart.”

„Wat?” schreeuwde Baxter woedend, „maak je er maar niet aan schuldig om mij als ambtenaar te beleedigen; jij schijnt niet te weten, tegen wien je spreekt; ik ben inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard!”

„Wel, natuurlijk weet ik dat. Ieder kind weet immers, dat u dat bent; maar ik kan u nu in uw betrekking niet beleedigen, want wij zijn hier immers onder ons?”

„Ik zal je iets anders vertellen; om je brutaliteit zal ik je aan het hoofdbureau laten komen, en zal je daar eens de les lezen en als je daar je veroorloven durft om mij zulke brutaliteiten naar het hoofd te slingeren en mij te beleedigen, dan laat ik je eenvoudig opsluiten. Ontnoud dat goed!”

Zonder eenig antwoord te geven, nam de Iersche den kop van de tafel en begon te drinken.

Door de koelbloedigheid van de huishoudster werd Baxter ieder oogenblik woedender.

Met een ruk trok hij haar den kop uit de hand en wierp dien op den grond zoodat hij in duizend stukken vloog.

Nu verloor ook de Iersche haar geduld.

De inspecteur kon gewoonlijk alles doen en haar de beleedigendste woorden toevoegen, maar haar de koffie weg te nemen en den kop te verbrijzelen, dat was in haar oogen een misdaad.

Haar anders zoo goedig gelaat begon op eens te veranderen.

Haar anders zoo zachte oogen begonnen vonken te schieten, zij perste haar lippen op elkander, werd woedend en sprong op. Zij ging voor den inspecteur staan, zette haar armen in de zijde en schreeuwde:

„Bij den heiligen St. Patrik, bij de beste dochter van mijn moeder, die ik ben, gij oude vervloekte schurk, jij gemeen Engelsch suet, jij hellevaagsel, jij leeglooper, jij — jij — jij —”

Terwijl Baxter zich de ooren dichtstopte en achtervolgd door verdere vloeken en schimpwoorden, vluchtte hij uit de keuken, zette in de gang zijn hoed op, trok zijn overjas aan en ging vluchten, zoo snel als de Franschen bij Waterloo dat deden.

Het was half tien, toen hij in zijn bureau kwam.

Een agent, die hem niet vlug genoeg de noodige eer bewees, kreeg een stoot en een snauw van hem. Daarna wenschte hij de „vloer”, zooals secretaris Marholm genoemd werd, met een brommende stem woeden morgen en ging voor zijn schrijfbureau zitten.

Hij had nauwelijks plaats genomen of hij kreeg een notitieboek in de hand en vroeg aan de „vloer”:

„Welken datum hebben wij heden?”

De „vloer”, die juist zijn pijp aangestoken had, antwoordde, zonder zijn chef aan te kijken:

„Wij hebben steeds nog den 26sten Maart.”

Baxter keek hem aan en vroeg:

„Wat wil dat zeggen, steeds nog?”

„Wel,” zei de „vloot”, „dat beteekent zooveel, dat wij morgen zeggen kunnen: wij hadden gisteren 26 Maart. Maar er is een brief van den adjudant van Zijne Majesteit aangekomen, die u nog in den loop van den voormiddag beantwoorden moet.”

„Stoor mij nu niet, over vijf minuten kunt ge mij den brief overhandigen.”

Baxter nam het notitieboek, sloeg het open schreef het navolgende met blauw potlood:

26	Maart	des	avonds	Kegelclub.
27	„	„	„	Concert.
28	„	„	„	Klub Fidelitas.
29	„	„	„	Heeren diner bij mr. Swanthurst.
30	„	„	„	Verjaarsfeest van mijn nicht.
31	„	„	„	Souper bij lady Anna.
1	April	„	„	Piccadilly-circus met mr. Jansen en Van Dijk.
2	„	„	„	Jubileum van mijn tienjarigen diensttijd als politie-inspecteur van Scotland Yard.

Daarna telde hij op de vingers op, hoe veel dagen het nog duurde, voordat het de tweede April was.

Dan was het tien jaren geleden, dat hij als voormalig soldaat van het Engelsche leger, als eenvoudig man bij de politie van de stad Londen gekomen was en dat hij dien dienst langzaam maar met eere opgeklommen was tot inspecteur van politie.

Dat was toch waarlijk wel een jubileum waard.

Zijn collega's waren meest allen gestorven en daardoor was het hem gegaan als een schooljongen, die steeds de achterste in zijn klasse is, maar plotseling de eerste wordt, omdat al de anderen de mazelen hebben en thuis ziek liggen.

„Hoor eens Marholm,” aldus begon hij met zijn secretaris, „ik heb het zoo even uitgerekend, dat het precies nog acht dagen duurt, vóórdat wij 2 April hebben, want wij hebben heden 26 Maart en den 2den April denk ik mijn tienjarig dienstjubileum te vieren.”

„Dat weet ik, inspecteur,” zei Marholm en maakte daarbij een geheime beweging alsof hij reeds wist welke eer men den inspecteur bewijzen wilde.

„Hoor eens, Marholm —”

„Tot uw dienst, mijnheer de inspecteur van politie!”

„Je zegt dat op een toon, alsof je misschien van plan zijt, op dien dag van dit bureau een soort van schouwburg te maken, waarbij ik voor hoofdpersoon

zou spelen en waarbij de anderen lauwerkransen, bouquetten en zilveren bokalen komen aandragen, — en daarom wil ik je dringend verzoeken, om aan je collega's te zeggen, dat ik wensch, dat deze dag onopgemerkt zal voorbijgaan.

De dienst moet op den dag van mijn jubileum even stipt vervuld worden, zooals ik dat sedert tien jaren gewoon ben. Ik wil volstrekt geen feestelijkheden, maar alles zal op dien dag evenals op iederen anderen dag zijn.”

„Er is mij niets van bekend,” zei de „vloot”, „dat een van mijn collega's zich geuit heeft, dat men muziek voor u zou spelen!”

„Zoo, zoo,” sprak Baxter, „dat is heel aardig van jou. Je bent een gemeene, valsche schurk, die mij het liefste met een steen om den hals op den bodem van de Theems wenscht. Ik geloof ook, dat je zoo gemeen bent om mij niet eens te feliciteeren!”

„Pardon, mijnheer de inspecteur van politie, u zeidet zoo juist zelf, dat u niet wenscht, dat iemand van uw collega's u op dezen dag feliciteert.”

„Wat heb ik gezegd? Je schijnt mij van morgen niet goed te verstaan, je bent zeker den ganschen nacht weer aan den zwier geweest niet waar? Je ziet er nog héél slaperig uit.”

„Mijnheer de politie-inspecteur, ik verzoek van zulke woorden verschoond te blijven, u weet, dat ik getrouwd ben.”

„Ha, juist daarom. Een ongetrouwd man komt er in het geheel niet toe, om eens des nachts aan den boemel te gaan, doch juist gij, gehuwde mannen. Ik weet dat uit eigen ondervinding!”

„Laat mijn vrouw dat vooral niet hooren, die is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.”

„Dat kan mij volstrekt niet schelen. Geen ambtenaar moet trouwen. Dat houdt hem maar van den dienst af. Laat mij nu eens zien, wat dit voor een verklaring is, die de adjudant van den Koning wil hebben. Het betreft zeker mijn jubileum, niet waar?”

Met een oolijk lachje reikte de „vloot” den inspecteur een rood lederen portefeuille over, waarin het schrijven van den Koning lag en zei:

„Daar vergist u zich in mijnheer de politie-inspecteur. — Zijne Majesteit heeft niet het minste vermoeden, dat u den 2den April reeds tien jaar door hem betaald wordt.”

„Wat?” schreeuwde Baxter, „wat durf je te zeggen? Dat klinkt precies alsof ik mijn geld niet eerlijk heb verdiend, dat klinkt, alsof Zijne Majesteit de Koning

mij voor iets betaalt, waar ik niets voor gedaan heb, zoo ongeveer, alsof hij mij geld cadeau geeft!'

„U moet daar zoo niet over gaan denken, mijnheer de inspecteur. — Doch ik verzoek u, daar het reeds tien uur is, en het bericht om elf reeds weder te Buckingham, in het paleis van den Koning zijn moet, om het schrijven aan Zijne Majesteit na te zien.”

Politie-inspecteur Baxter opende de portefeuille en nam er een eenvoudigen brief uit.

Aan het schrift zag hij, dat het van het Kabinet van den Koning afdeeling Burgerlijke Zaken kwam, en nadat hij het couvert geopend had, las hij het volgende:

„Volgens opdracht van Zijne Majesteit wordt de chef van het hoofdbureau van politie Baxter verzocht, een bericht omtrent zijn laatste bemoeiingen betreffende John C. Raffles in te zenden

Hoogachtend,

De Kamerheer van Zijne Majesteit
LORD POMPERNICKEL.”

De oogen van inspecteur Baxter stonden als ver-glaasd en zijn gelaat werd steeds bleeker; hij las den brief nog eens, zuchtte en riep:

„Marholm!”

„Wat wenscht u mijnheer de inspecteur?”

„Marholm! Er is weer een vreeselijke geschiedenis gebeurd!”

„Wat dan, mijnheer de inspecteur?”

„Je kunt misschien reeds denken, wien het betreft. Ik verzeker je, Marholm, dat deze schurk, deze kerel, die den duivel duizendmaal ontlopen is, dat deze kerel mij tracht te beletten, dat ik op den 2den April door Zijne Majesteit gedecoreerd word.”

De „vloot” trok een onnoozel gezicht.

„Bedoelt u Raffles misschien?”

„Natuurlijk!” riep Baxter, „zoudt gij wel kunnen denken, dat er nog een tweede mensch op de wereld is, dien ik met zulke woorden zou aanduiden?”

„Dat weet ik niet, maar ik meen dan toch, mijnheer de inspecteur, dat ook ik reeds een tamelijke hoeveelheid van uwe schimpwoorden heb moeten aanhooren.”

„Jij rekent natuurlijk niet mee; jij bent ambtenaar, maar Raffles is een privé persoon en zulke menschen pleegt men in andere bewoordingen aan te wijzen dan jou.”

„Wat is er dan met Raffles gebeurd?”

„Lees zelf.”

De „vloot” nam den brief en las dien; onder het lezen speelde een lachje om zijn lippen.

„Wat zullen wij er op antwoorden?” vroeg Baxter.

„Sta mij toe, mijnheer de inspecteur, dat ik het antwoord aan Zijne Majesteit gereed maak, dan behoeft u alleen te onderteekenen!”

Het gezicht van Baxter helderde weer op.

„Marholm, je bent een engel. Ja, Marholm, je bent inderdaad een engel en je kunt, wanneer je wilt, een zeer net man zijn. Ik geloof zelfs dat jij, als je niet gehuwd waart, steeds een zeer net man zoudt zijn. Maar — het huwelijk — vooral de vrouwen — dat zijn de rustverstoordsters van ons mannen. Ik ben wel is waar niet gehuwd en de hemel beware mij ook in het vervolg daarvoor, maar ik heb niettemin zulk een ellendig schepsel in mijn huis, zulk een akelig mensch dat de huishouding waarneemt. Als dank dat ik haar eten, drinken, loon en kleeren geef, benevens onderdak, moet ik mij iederen morgen zóó ergeren, dat ik vrees, eerstdaags ernstig ziek te worden. Geloof mij gerust, waarde Marholm, dat het mij, als ik in een slechte luim op het bureau kom, precies zoo gaat als jou. Aan ons humeur hebben alleen de vrouwen schuld!”

„Neen, inspecteur, dat komt niet uit!”

„Wat, zou dat niet uitkomen? Ik moet dat toch zelf wel weten.”

„Het is mogelijk, mijnheer de inspecteur dat u dat weet, maar ik kan u verzekeren, dat mijn vrouw voor mij steeds goed is en al het mogelijke doet om mij het leven te veraangemen. Het tegendeel van hetgeen u beweert, is bij mij het geval. Wanneer ik van het bureau in een slechte luim thuis kom, dan is mijn vrouw steeds gereed, door een handdruk en door een goed woord al de ergernis te verdrijven en dan is het mij, alsof ik uit een bierhuis, dat vol tabaksrook hangt, plotseling in de buitenlucht kom.

Wat de vrouwen betreft, sta ik op een geheel ander standpunt dan gij.”

„Laat ons nu maar over de vrouwen zwijgen, Marholm. Dan weet ik waarlijk niet, waardoor jij altijd zoo verdrietig bent.”

„Die reden kent ge wel, mijnheer de inspecteur. Ik ben niet geschikt voor kantoormensch. Ik ben gedurende vier jaren detective geweest en heb, zooals u weet, zeer goede resultaten van mijn werk gehad”.

„Dat hebt ge, mijn beste Marholm.”

„Juist. Waarom hebt u mij dan op het bureau ge-

zomen, zoodat ik hier zitten moet en als een ellendige pennelikker mijn mooien tijd moet doodslaan?"

„Dat begrijp jij niet, Marholm, je weet niet, dat je als pennelikker, zooals je dat noemt, den Staat veel grootere diensten bewijst dan als detective.“

„Dat betwijfel ik zeer, mijnheer de inspecteur. Toen ik detective was, heb ik ieder jaar meer misdadigers naar Scotland Yard gebracht, dan twee dozijn van mijn collega's in drie jaar klaar spelen.“

Het constateeren van Marholm over zijn degelijkheid was inspecteur Baxter zeer onaangenaam. Hij maakte een afwijzende beweging en sprak:

„Staak nu deze ontboezeming, mijn beste Marholm. Blijf in je goed humeur, en ik beloof je, dat ik er voor zal zorgen, dat je weer als detective zult worden aangesteld.“

„Geef mij daarop uw eerewoord, mijnheer de inspecteur!“

„Daarop verpand ik je mijn eerewoord.“

„En wanneer zal dat zijn?“

„Binnenkort — binnenkort, mijn beste Marholm!“

„Wat bedoelt u daarmee?“

„Dat kan ik je niet zoo precies zeggen, maar laat den kostbaren tijd nu niet voorbijgaan en denk er liever over na, hoe ik aan Zijne Majesteit een bevredigend bericht kan zenden, zonder dat mij het verwijt treft, dat het mij nog steeds niet gelukt is, Raffles in handen te krijgen.“

Ik geef toe dat het een schandaal is, maar gij weet ook wel, dat het tot nu toe onmogelijk was.

De kerel bezit duizend streken en ik zou vooral graag weten, voor welk doel Zijne Majesteit het bericht verlangt.“

„Dat is zeer eenvoudig,“ antwoordde de „vlo“, „Zijne Majesteit heeft steeds veel belang gesteld in onzen Engelschen Tijl Uilenspiegel, zoo als hij Raffles noemt en verheugt zich er over, wanneer hij door ons iets grappigs gewaar kan worden van Raffles.“

„Hoe noemdet gij dien schurk zoo even nog?“

„De Engelsche Tijl Uilenspiegel.“

„Dat is een aardige naam. Daar heb ik nog nooit iets van gehoord, hoe kom je aan dien naam?“

„De lord mayor van Londen noemde ter gelegenheid van een feest, waarop ik als detective aanwezig was, Raffles bij dezen naam. Ik heb daarna naar den naam geïnformeerd en men deelde mij mede, dat er in de Middeleeuwen in Duitschland een grappenmaker bestond, die dergelijke streken als Raffles uithaalde. Die man heette Tijl Uilenspiegel.“

„Heeft men dien kerel opgehangen?“

„Nee, mijnheer de inspecteur. In dien tijd werden de galgen zoo slecht gebouwd en de stroppen zoo slecht gemaakt, dat men niemand ophangen kon.“

„Dat is jammer! Maar thans verzoek ik je om het antwoord gereed te maken.“

Terwijl de „vlo“ voor het schrijfbureau plaats nam en de pen indoopte en begon te schrijven, stak inspecteur Baxter een sigaar op, rookte en las de ochtendbladen.

Vóór twaalf uur had hij zelden iets anders te doen.

Eerst tegen dien tijd kwamen de agenten en de berichten van de politieposten en dan had hij verscheiden uren werk met het doorlezen der rapporten.

Toen Baxter zijn sigaar bijna opgerookt en de couranten had doorgelezen, zei hij tot de „vlo“:

„Ben je nog niet gereed met het antwoord?“

„Het antwoord, mijnheer de inspecteur, is natuurlijk reeds lang gereed, ik wilde u echter niet storen.“

„Dat is onzin, de zaak is zóó gewichtig, dat je mij gerust hadt mogen storen; geef mij het antwoord hier of lees het mij liever vóór!“

„Goed, inspecteur!“

De „vlo“ nam den brief en begon te lezen:

Rapport van den inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard, betreffende John C. Raffles:

„De ondergeteekende, inspecteur van politie, heeft de eer Zijne Majesteit mede te deelen, dat het hem tot heden nog niet gelukt is, lord Edward Lister, zich noemde John C. Raffles, gevangen te nemen.“

„Volgens opgave der politieberichten moet John C. Raffles zich op dit oogenblik niet in Londen bevinden. Men vermoedt, dat hij zich in het buitenland bevindt en daarom kan de Engelsche politie niets tegen hem uitrichten, voordat hij in het land terug is. Zoodra het de politie van Scotland Yard gelukt is, John C. Raffles te pakken, zal daarvan onmiddellijk bericht worden gezonden aan Zijne Majesteit den Koning.“

„De ondergeteekende, inspecteur van politie, veroorlooft zich alleronderdanigst, Zijne Majesteit er attent op te maken, dat hij den 2den April zijn jubileum viert en dat zijn allereerste wensch is, dat hij op dien dag aan Zijne Majesteit zal kunnen mededeelen, dat hij John C. Raffles gevangen genomen en voor de maatschappij onschadelijk heeft gemaakt!“

„Prachtig!“ riep Baxter, „dat heb je nu eens goed

gedaan, waarde Marholm; je bent waarlijk een flinke kerel; ik had zulk een prachtige stijl niet bij je verwacht en wil je daarvoor beloonen. Steek maar eerst een van mijn sigaren op en straks zal je wel de goedheid willen hebben om met mij samen te dineeren."

„Het spijt mij, mijnheer de inspecteur, ik zou mijn vrouw niet gaarne willen teleurstellen door haar met het middagmaal te laten wachten."

„Dat is onzin, laat haar maar gerust eens alleen eten."

Wij zenden een agent naar haar toe, om haar de boodschap te brengen, dat je met mij gaat eten. Roep maar een van hen; zij hebben toch niets anders te doen."

Er bleef voor de „vloot" nu niets meer over, dan gevolg te geven aan de uitnodiging van den inspecteur.

„Wat denkt gij", vroeg Baxter, „waar wij zullen gaan eten? Bij Shanley (een voorname restauratie) of bij Barlington?"

„Geef maar niet te veel geld uit", zei de „vloot", „ik ben gewoon, bij Barlington te eten."

Dat was den inspecteur niet voornaam genoeg.

Hij was namelijk gewoon, bij Shanley te eten en daarom moest de „vloot", op kosten van den inspecteur, heden ook bij Shanley dineeren.

Juist op het oogenblik, dat zij dit lokaal weer wilden verlaten, kwamen twee heeren binnen, die, te oordeelen naar hun kleeding, tot den eersten stand behoorden.

Een van hen, een gladgeschoren man van ongeveer veertig jaren, schrikte, toen hij inspecteur Baxter met Marholm zag.

Daarna nam hij, te gelijk met de „vloot", zijn hoed af om te groeten, terwijl een vertrouwelijk lachje, zooals twee goede bekenden gewoonlijk met elkaar wisselen, zich op hun gezichten vertoonde.

„Wien hebt ge daar gegroet?" vroeg Baxter de „vloot", toen zij buiten het lokaal waren, „jij schijnt voorname bekenden te hebben".

„Die heb ik ook", zei de „vloot". „Denk maar niet, mijnheer de inspecteur, dat u de eenige bent."

„Nu, wie was het dan?" vroeg Baxter, die altijd zoo nieuwsgierig was als een oud wijf.

„Och," verklaarde de „vloot" langzaam, „dat was de kanselier van den Koning, lord Hasting."

„Lieve hemel!" riep Baxter, „blijf je dan niet even staan en maak je je bekendschap niet ten nutte, door eenige woorden met den lord te wisselen? Begrijp je dan niet, dat je door de kennis met zulk een man carrière kunt maken?"

„O ja, waarde inspecteur," gaf de „vloot" ten antwoord, „door dien man zou ik een groote carrière kunnen maken, indien ik nog detective was. Maar nu heb ik er geen belang bij".

Baxter begreep den zin dezer woorden niet.

Het was namelijk de kanselier van den koning van Engeland, lord Hasting, niet, maar het was John C. Raffles, die door de „vloot" herkend was en door niemand anders in geheel Londen.

Marholm had volkomen gelijk, toen hij beweerde, dat hij door hem een buitengewone carrière kon maken, indien hij nog detective was, namelijk, dat hij dan als detective Raffles had kunnen gevangen nemen, waardoor hij in Engeland een lauwerkrans zou verworven hebben, zooals slechts Sherlock Holmes er een bezat.

Maar het was in zekeren zin zijn wraak, omdat men hem uit zijn dienst als detective had onttrokken, dat hij den Grooten Onbekende telken keere ontsnappen liet, waar hij maar kon.

Terzelfder tijd dat de „vloot" aan den inspecteur de onware mededeeling deed, vroeg een jongmensch van ongeveer dertig jaren, die Raffles begeleidde:

„Wie was dat toch, dien ge daar groettet?"

Raffles boog zich tot zijn begeleider en fluisterde:

„Waarde Charly, dat is de eenige mbtenaar van het hoofdbureau van politie, waarvoor ik respect heb.

Dat is namelijk de zoogenaamde „vloot" of, zooals hij in het 'agelijksche leven heet, de secretaris van politie Marholm."

Charly Brand, de vriend en adsisistent van Raffles, werd angstig; hij moest op zijn stok steunen en zei:

„Verdraaid, Edward, hoe komt het, dat die man je niet gevangen neemt?"

„Dat komt, Charly, omdat deze Marholm en ik niet in vijandschap leven en hij neemt mij niet gevangen, omdat hij wraak neemt op zijn chef, den inspecteur van politie Baxter."

„Dat begrijp ik niet!"

„Maar ik wel," zei John C. Raffles lachend.

„En wie was die andere?" vroeg Charly Brand.

„Dat, mijn waarde jongen, was de inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard."

„Dan, waarde Edward, zou ik denken, dat het beter was, als wij het lokaal maar gingen verlaten."

„Daar denk ik niet aan, mijn jongen, wij zitten hier even veilig als op iedere andere plaats in Londen".

Daarop ging John C. Raffles, de beroemde Tijl Uilenspiegel, aan een tafel zitten en bestelde als gen-

Man, die niets te vreezen heeft, een goed diner, dat hij met veel eetlust verorberde.

Een uur later stond hij op, betaalde en verliet met

Charly Brand, zonder dat er iets gebeurd was, de restauratie en ging naar het Strand om, zooals hij be-
weerde, eenige juwelierswinkels te bekijken.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De zwarte Diamant.

Voor den eleganten juwelierswinke! der Gebroeders Walling aan het Strand, verdrong zich een voorname menigte, die de uitgestalde juweelen bekeek.

Bij den aanblik van een prachtigen, zwart gekleurden diamant, die op een wit satijnen kussen geëtaled lag, hoorde men kreten van bewondering uit den mond der dames.

Het was niet de buitengewone grootte, die zoo de aandacht trok, maar bijzonder de langwerpige vorm van den steen.

Ook Raffles en Charly Brand bleven staan en de laatste zeide, terwijl hij op den prachtigen, zwarten diamant wees:

„Die steen ziet er uit, alsof hij valsch is, houdt gij hem voor echt?”

„Hij is echt,” antwoordde Raffles, „en hij bevalt mij.”

„Dan verzoek ik je om maar mee te gaan, want bij de voorliefde, die je voor edelgesteenten hebt, ben je misschien nog van plan, in den winkel te gaan, en hem te koopen.”

„Dat is ook zoo; de steen bevalt mij inderdaad zóó goed, dat ik hem wel zou willen koopen.”

„Doe dat niet,” zei Charly Brand en hij wilde zijn vriend meetrekken; „de steen kost minstens 10 tot 15,000 pond sterling. Je weet wel, dat de juweliersfirma Walling vreeselijk duur is; bij haar koopt men alleen uit weelde. Zij vraagt 50 procent meer dan alle andere juweliers in Londen.”

„Juist daarom zou ik hem willen koopen,” en Raffles ging plotseling naar de deur, terwijl, vóórdat Charly Brand hem nog eenig antwoord kon geven, Raffles den winkel reeds was binnengegaan.

Met zijn gewone onverschilligheid, die hem steeds eigen was, zei hij tot den verkooper:

„Wilt u zoo goed zijn om mij dien zwarten diamant eens te laten zien, dien ge daar uitgestald hebt.”

„De prijs daarvan is 16,000 pond sterling,” zeide de eigenaar, zonder van plan te zijn den steen te laten zien.

Raffles zette zijn lorgnet op, keek den man aan en zei daarop tot Charly Brand:

„Waarde baron, ga eens naar de straat en roep een straatveger.”

Verwonderd keek Charly Brand op, niet wetende, wat dit te beduiden had.

Daarna zag hij, dat Raffles scherp uitkeek en zacht met zijn voeten stampend, de woorden herhaalde:

„Ik verzoek u, mij goed te begrijpen! Zorg er voor, dat er een straatveger in den winkel komt!”

Charly Brand was er zoodanig aan gewend om alle bevelen van Raffles op te volgen, dat hij niet eens verder doordacht, maar den winkel verliet.

Na verloop van eenige minuten kwam hij terug met een Londenschen straatveger.

De man zag er vreeselijk smerig uit en rook bovendien naar slechte jenever; hij zat van het hoofd tot de teenen onder het straatvuil.

Met een kreet van afschuw verwijderden de heeren en dames zich van de in lompen gebulde gestalte, die door Charly naar zijn vriend Raffles werd gebracht.

„Zoo,” zei Raffles, „waarde vriend, ik heb het plan je een betrekking in dezen winkel te bezorgen. Ziedaar een bankbiljet van vijf pond sterling. Zeg nu aan den verkooper, dat hij je den diamant moet toonen, die voor het uitstalvenster ligt”.

„All right, sir,” gaf de man ten antwoord, terwijl hij de vijf pons banknoot bekeek en niet begreep, of de zaak scherts of ernst was.

„Maar doe het dan ook,” zei Raffles op bevelenden toon, zooals hij gewoon was te bevelen, toen hij nog officier was bij een Engelsch regiment lanciers.

Nu begreep de straatveger, dat het den voornamen heer ernst was.

Maar hij begreep tevens, dat het een streek moest zijn, die deze heer van plan was met den verwonderden verkooper uit te halen, die achter de toonbank stond.

Er waren intusschen tien bedienden van den winkelier komen aansnellen en ze keken den straatveger aan met groote oogen.

Deze ging naar de toonbank en zei op plat Engelsch tot den eigenaar:

„Wel, gentleman, laat mij even den zwarten diamant zien, die voor uw uitstalvenster ligt!”

Met een verachtelijken blik keek de verkooper den straatveger aan en zei: „Ik beveel u om onmiddellijk mijn winkel te verlaten. Aan menschen van jou soort laten wij onze diamanten niet zien.”

„O,” riep Raffles thans, „kom eens hier, ik geef je nu twintig banknoten van ieder 1000 pond en als de verkooper dan nog niet toeschietelijk is, dan zal ik, zoo waar als ik een Engelsche lord ben, met u zweep terugkomen en hem de wellevendheid leeren, die hij tot nu toe nog niet schijnt te kennen.”

Eenige heeren, die het geheele voorval mede aan-gehoord hadden, begonnen zich nu met de zaak te bemoeien en werden nu gewaar, dat de verkooper zich onwellevend gedragen had, omdat hij aan Raffles eerst den prijs gezegd had, in plaats van den steen dadelijk te toonen.

Men hoorde duidelijk uitdrukkingen van ontevredenheid en nu zei de verkooper:

„Het doet mij leed, aan geen der heeren den zwarten diamant te kunnen toonen, omdat ik hem niet verkoopen wil; ik ben de eigenaar van deze zaak, dat moet u voldoende zijn.”

„Zoo, zoo,” zei Raffles, „bent u dus mr. Walling?”

„Ja, sir.”

„Welnu, dan wordt het tijd dat men u een lesje geeft om uwe klanten fatsoenlijk te behandelen. Ik zal er voor zorgen, dat uw manier van optreden bekend wordt gemaakt en buitendien zal ik u wel nader spreken.”

Bleek van woede, omdat hij zich in den persoon ver-

gist had, keek mr. Walling den vertrekkenden lord na, die zich eerst bij de deur de 20,000 pond sterling door den straatveger teruggeven liet.

„Waarachtig, mijnheer,” zeide deze, „ik heb in mijn geheele leven nog nooit zulk een som in handen gehad. Wat had u gedaan, wanneer ik er mee op den loop was gegaan? U hebt er heel niet op gelet dat ik wel vijf minuten als een hond aan de deur gestaan heb om u het geld terug te geven.”

„Je hebt gelijk, vriend,” antwoordde Raffles, „je had werkelijk met het geld er van door kunnen gaan. Daar ik niet tot die menschen behoor die eerlijkheid onbeloond laten, zoo geef mij je adres; ik zal naar je informeeren en kan misschien iets voor je doen.”

Hij haalde zijn notitieboekje te voorschijn en de man dicteerde hem:

James Burgis, Foulhalmstreet 12.

Raffles dacht eenige oogenblikken na en zei toen:

„Burgis — ik moet dien naam reeds vroeger gehoord hebben. Wanneer ik mij niet vergis, dan woonde er vroeger in Queenstone een dominee Burgis.”

Op het bemodderde gelaat van den straatveger verscheen een blos.

„Dat is zoo, sir,” antwoordde de man, „dat was mijn broeder.”

„Je broeder?” vroeg Raffles verwonderd, „kon die dan niet voor je zorgen?”

„Hij is voor vier jaar gestorven,” antwoordde de straatveger, „en daar hij zijn weduwe en vijf kinderen geen vermogen naliet en vroeger tamelijk lichtzinnig was, is mij niets anders overgebleven dan het beroep van straatveger, om ten minste eenigszins voor mijn familie te kunnen zorgen. Ik had het destijds zóó ver gebracht, dat ik bijna mijn examen als geneesheer kon doen. Omdat ik wees was, heeft mijn broeder zich mijn lot aangetrokken. U kunt wel denken, sir, dat ik, die zonder eenige middelen was, de studie niet kon voortzetten en daardoor ben ik nu straatveger geworden. Het is een ellendig werk, maar het is voldoende om ons voor honger te bewaren en het publiek te leeren kennen. Men leert de burgerij eerst goed kennen bij het reinigen der straten en ondervindt dan, hoe brutaal zij is. Ik wil u wel bekennen, dat, wanneer ik des avonds bij mijn thuiskomst aan vijf hongerige kinderen en een zieke vrouw, brood, vleesch en kolen kan geven, ik nog dankbaar ben voor het werk, dat ik heb verricht en dat mij in de gelegenheid stelt, om hen, die mij het liefst zijn, in het leven te kunnen behouden”.

„Dat is een vreeselijk lot,” zei Charly Brand.

„Wel,” antwoordde Raffles, „de man is er altijd nog beter aan toe dan duizend anderen.”

Daarna wendde hij zich weer tot den straatveger en zei:

„Gij zult nader van mij hooren. Adieu, mijn vriend!”

Een uur nadat dit voorgevallen was, kwam een oude heer, die door zijn bediende gesteund werd, in den juwelierswinkel.

Hij nam op een stoel plaats en met een trotsche houding gaf hij den winkelier Walling te kennen, dat hij wel genegen was, den zwarten diamant te koopen.

Met buitengewone vriendelijkheid haalde de juwelier den diamant, dien hij een uur te voren nog niet had willen verkoopen, van het uitstalvenster weg en toonde hem aan den vreemdeling.

Met onderzoekende blikken bekeek de oude heer het edelgesteente en zei daarna:

„Ik ben de schatbewaarder van Zijne Majesteit.

De Koning heeft mij opgedragen om voor de Koningin een paar oorringen met zwarte diamanten te bestellen. Op welken prijs komen twee zulke steenen als deze?”

„Neem het mij niet kwalijk, waarde lord”, gaf de juwelier ten antwoord, „maar daar kan ik u niets van zeggen, omdat steenen, zooals deze, 'ot de grootste zeldzaamheden behooren en ik slechts dat eene exemplaar bezit. Uwe lordschap zal dus eenige dagen moeten wachten.”

„Het spijt mij verschrikkelijk,” antwoordde de schatbewaarder, „ik ben er bij Zijne Majesteit persoonlijk borg voor gebleven, dat hij morgen den wensch van Hare Majesteit zal kunnen vervullen en dat de oorringen dan aan zijn gemalin bezorgd zullen worden. Maar, zooals gezegd — het doet mij vreeselijk veel leed.”

„Dan zal ik het uiterste probeeren”.

„En wat zou dan de prijs zijn?”

De juwelier dacht eenige oogenblikken na en zei toen:

„Volgens mijn berekening 40,000 pond sterling.”

Zonder een spier te vertrekken, stond de oude heer op en zei:

„Laat ons dus afspreken, dat ik morgennamiddag om vijf uur bericht krijg of ik de oorringen overmorgen ontvangen kan, omdat Hare Majesteit ze bij een hofpartij dragen wil.”

De juwelier boog en begeleidde den ouden heer, die weder op den arm van zijn dienaar steunde, tot aan de deur van het rijtuig.

Hij zag juist nog, dat de voorname bezoeker in een prachtige auto stapte en wegreed.

Reeds dadelijk begon de juwelier al zijn vakgenooten in Londen te telephoneeren en hen te vragen, of zij een gelijksoortigen zwarten diamant bezaten, zooals hij er een geëtaleerd had.

Zijn gelaat betrok hoe langer hoe meer, want geen zijner collega's had een dergelijken steen.

„Dat heb ik reeds gedacht, toen ik den steen voor eenige weken kocht,” zei de juwelier tot zijn boekhouder Smit; „ik zou nu zeer goede zaken kunnen maken, maar kan tot mijn spijt niet een dergelijken steen verkrijgen.”

Op denzelfden tijd bezocht de voorname oude heer verscheidene juweliers en vroeg hen of zij een gelijksoortigen zwarten diamant bezaten als die, welke juwelier Walling geëtaleerd had, en ontving steeds ten antwoord, dat de heer Walling reeds persoonlijk naar zulk een steen had laten vragen.”

De oude heer liet de auto voor een voorname restauratie stil houden en zei tot den chauffeur:

„Ik heb uw diensten nu niet meer noodig, gij kunt naar huis gaan!”

Nauwelijks was de chauffeur vertrokken of de kromgebogen gestalte veranderde plotseling geheel.

Met vluggen tred en zonder hulp van den bediende, schreed de oude heer naar het Strand, besteed een rijtuig en liet zich naar Battersea brengen.

In een gebouw waarin eenige kleine fabriekjes waren ondergebracht, waarin allerlei goedkoope sieraden werden vervaardigd, die door de dochters der Londensche arbeiders werden gedragen, liet hij het rijtuig stilhouden en ging naar binnen.

Na eenigen tijd verliet hij weer het gebouw, stapte in het wachtende rijtuig en reed naar Hydepark.

Daar betaalde hij den koetsier, ging te voet door het park en betrad een voorname villa, die tusschen boomen verscholen lag.

„Zoo,” zei hij, „nu zijn wij weer thuis, mijn waarde Charly, de maskerade is afgelopen.”

Nauwelijks had hij zijn overjas uitgetrokken of hij ging naar de telefoon en vroeg aansluiting met den juwelier Walling.

„Spreek ik met juwelier Walling?” vroeg hij.

„Yes, sir!”

„Bent u persoonlijk aan de telefoon?”

„Yes, sir!”

„Allright, hier juwelier Robinson. Ik heb zoo even

bij den juwelier Brill gehoord, dat u een steen, een zwarten diamant, gewicht 722 karaat, zooals ge er een geëtaleerd hebt, wensch te koopen."

„Yes sir, dat wensch ik."

„Wel, ik bezit zulk een steen en ben bereid u dien te verkoopen. Wanneer u daar belang bij hebt, verzoek ik u naar juwelier Brill te gaan, om daar den steen af te halen tegen betaling van 7000 pond sterling."

„Ja, ik ben bereid den steen te koopen."

„All right, ga dan morgenavond tusschen vijf en zes uur naar juwelier Brill."

„Zou het niet mogelijk zijn, dat ik er reeds morgen voormiddag heen ging?"

„Het doet mij leed, maar dat is niet mogelijk, omdat ik buiten de stad ben en u van daar uit telefoneer. Wegens de groote waarde van den steen, moet ik daarmede persoonlijk te Londen komen."

„All right, dan kom ik morgenavond bij juwelier Brill."

Daarmede was het gesprek afgelopen.

Den volgenden morgen ging Raffles weer naar de fabriek en haalde daar een voor hem nagemaakten zwarten diamant af, waarmede hij dadelijk naar den juwelier Brill ging.

„Ik heb," zei hij tot den juwelier, „hier bij u een diamant te deponeren, die heden namiddag door juwelier Walling, tegen betaling van 7000 pond sterling, zal worden afgehaald."

Juwelier Brill keek verwonderd op en wist niet, wat hij denken moest van de woorden van den vreemdeling.

Daarom zei hij:

„Dan was het toch wel zoo gemakkelijk dat u persoonlijk den steen naar juwelier Walling bracht."

„Het spijt mij, sir," zei Raffles, „ik zou het zelf gaarne doen, maar men kent mij, en omdat de steen aan een voorname Engelsche familie toebehoort, die hare diamanten om geldarmoede verkoopen moet — daarom wilde ik u verzoeken om mij de vriendelijkheid te bewijzen, den steen hier te mogen deponeren. Juwelier Walling weet dat reeds en zal hem hier persoonlijk komen halen of laten afhalen. Hij weet ook niet, dat ik hem — mijn naam is lord Crampton — den steen verkoop, maar ik heb vernomen, dat hij zulk een steen verlangt en ik heb hem dien te koop aangeboden onder den naam Robinson."

Dit verhaal, dat Raffles hem heel kalm vertelde, scheen geloofwaardig.

Waarom zou een lord, die geldgebrek heeft, niet

door tusschenkomst van een juwelier een stuk van waarde verkoopen?

„Het zou misschien nog gemakkelijker zijn," zeide Brill, „dat ik, die met den juwelier Walling goed bekend ben, hem mededeelde, dat hij onmiddellijk bij mij kan komen en dat u misschien kunt wachten, zoodat de zaak onmiddellijk in orde kan komen."

„Ik zou het zeer lief van u vinden," zei Raffles, „als de zaak op deze wijze afgedaan kan worden, en ik verzoek u de goedheid te willen hebben, juwelier Walling bericht te zenden."

Juwelier Brill nam de telefoon ter hand en was binnen eenige oogenblikken met den heer Walling verbonden.

Reeds na een half uur kwam een bode met een cheque van 7000 pond sterling, bekeek den steen en was spoedig gereed.

Raffles kende zijn lieden.

Hij had het reeds overwogen, dat, wanneer de eene juwelier aan den anderen een diamant verkoopt, er steeds zonder argwaan gehandeld wordt.

Zodoende was Raffles, reeds binnen een uur nadat hij in den winkel gekomen was, in het bezit van de 7000 pond en om zich een houding te geven, kocht hij bij juwelier Brill voor eenige honderden ponden sterling aan kleinoodiën.

Hij gaf de chèque in betaling en kreeg de rest in banknoten terug, waarna hij zich met een rijtuig naar Battersea, Foulhamstreet 12 liet brengen.

Daar ging hij in een huis, dat er uitzag als een gevangenis, liep langs een aantal in lompen gehulde kinderen en ging de woning van den straatveger Burgis binnen.

Daar vond hij de weduwe van den overleden dominee Burgis in een eenvoudige, maar zindelijke woning, die juist door de oudste dochter van twaalf jaar schoon werd gemaakt.

De moeder had toring en lag ziek te bed en Raffles bemerkte dadelijk, dat, als hier niet oogenblikkelijk geholpen werd, al de bewoners van dit kleine huis zeker spoedig zouden sterven.

Hij ging naar het bed van de zieke vrouw en zei tot haar:

„Ik heb uw man gekend en heb een schuld tegenover hem te kwijten. Eerst nu heb ik vernomen, dat hij overleden is. Ik houd er niet van, veel woorden te verspillen, maar het bedrag van 6000 pond sterling, dat ik u hierbij ter hand stel, zal zoo wel voor u als voor

mij, die zijn schuld daarmede betaalt, een verlichting zijn.”

Zonder nog een enkel woord te wisselen met de zieke, die hem met groote oogen aankeek, had hij het geld op het bed neergelegd en verliet het vertrek.

Maar de vrouw wist niet of de verschijning van Raffles een spook of een mensch geweest was.

Toen de straatveger des avonds thuis kwam en de zaak hoorde, dacht hij eenige oogenblikken na en zei:

„Ik geloof dat het waarschijnlijk dezelfde heer weest is, die mij gisteren in den winkel van den juwelier een banknoot van vijf pond sterling gegeven heeft.”

Maar de juwelier Walling wachtte te vergeefs op den schatbewaarder van Zijne Majesteit.

Hij had de oorringen gereed en noch hij noch een van zijn bedienden, die het werk in vliegende haast hadden gereed gemaakt, zagen dat de steen, die Walling gekocht had, slechts een nagemaakte was.

DERDE HOOFDSTUK.

Een verontrustend bericht.

Het was den volgenden morgen, toen John C. Raffles met zijn jongen vriend Charly Brand in het gemakkelijk ingerichte vertrek zat en de Groote Onbekende persoonlijk, gelijk hij dat iederen morgen deed, de thee gereed maakte.

Met een nauwkeurigheid, zooals geen Engelsche huisvrouw het hem had kunnen verbeteren, lette hij er op, dat het water waaronder een spirituslicht brandde, behoorlijk kookte; hij deed thee in een zilveren theepot en goot daarop het kokende water.

Met zijn horloge in de hand lette hij er op, of de thee genoeg getrokken was, niemand mocht hem bij dit werk storen.

Eindelijk nam hij den theepot en goot van den geurigen drank in de fraaie Chineesche kopjes.

Hij belde en Gaston, zijn oude kamerdienaar, trad binnen en bracht ham met spiegeleieren.

Nadat Raffles gegeten en gedronken had, stak hij een sigaret op en begon de ochtendbladen te lezen.

„Ik ben nieuwsgierig, waarde Charly”, zoo begon hij het gesprek, „of er reeds iets in de couranten staat van mijn truc tegenover den juwelier Walling. Maar ik geloof, dat de kerel waarschijnlijk eerst bemerkt dat hij bedrogen is en dat de kostbare steen slechts een nagemaakte is, als de wereld ten onder gaat. Hemel — —

wat is dat —” hij brak zijn woordenstroom af en keek wederom in de courant, waarin met groote letters te lezen stond:

ONDERGANG DER WERELD.

Opdat geen van beiden op de couranten behoefde te wachten, ontving Raffles steeds twee exemplaren.

Te gelijk met Raffles, nam dus ook Charly Brand de „Times” op en begon te lezen.

Een derden persoon zou het zeker zijn opgevallen, hoe beiden voorloopig het drinken en rooken staakten.

De tijding was zóó sensationeel, dat beiden zich verdiepten in het artikel van de „Times”, waarin voorspeld werd, dat binnen acht dagen de wereld zou vergaan.

Nadat zij het artikel gelezen hadden, keken zij elkander eerst ernstig aan, om dadelijk daarna in een luid gelach uit te barsten.

Het duurde eenige minuten, voordat John C. Raffles, die zelden lachte, weer tot bedaren was gekomen.

Hij sloeg met de handen op tafel en riep:

„Charly, dat is de mooiste grap, die ik ooit gelezen heb!”

Met zijn slanke hand, waaraan een prachtige brillant schitterde, wischte hij zich de tranen uit de oogen, die door het lachen veroorzaakt waren.

„Hemel, Edward!” zei Charly Brand, „lezen wij hier waarlijk de „Times”, of is er misschien door een toevallige omstandigheid een stuk van een spotblad in de „Times” gekomen? Het is vandaag toch niet de eerste April —”

„Beste jongen,” zei Raffles, „beschouw de zaak niet van een belachelijken kant; wat in de „Times” staat is geen grap, maar de oprechte meening van enkele geleerden.”

De lachende trek verdween van het gelaat van Charly Brand.

„Ja maar — Edward, als jij de zaak inderdaad voor ernstig beschouwt, zooals ik uit je woorden moet afleiden, dan begrijp ik niet, waarom wij beiden zoo uitbundig lachen! Ik ten minste, heb de zaak voor een Aprilgrap aangezien.”

„Neen, mijn jongen, wij hebben wel is waar bijna April en de menschen meenen het recht te hebben dan elkander voor den gek te houden. Maar in dit geval is het toch heel iets anders. Men denkt daar in het geheel niet aan scherts, maar men meent waarlijk, dat op den 29 April de aarde met alles wat er op leeft, vergiftigd zal worden door blauwzuur, dat overvloedig voorkomt in de komeet van Halley.”

„Vervloekt, Edward, ik heb nog nooit gehoord, dat er vergiftige kometen zijn.”

„Ja, mijn jongen, de geleerden, zooals bijvoorbeeld de directeur van de Parijsche sterrenwacht, monsieur Flamérion en zijn collega's, beweren, dat de ondergang van de wereld op den 29 April vaststaat. Door middel van den spektroskoop hebben zij de blauwzuurlijn in den staart van de komeet ontdekt.”

Het gelaat van Charly Brand werd ernstig en nadenkend:

„Maar Edward, dat zijn immers nog maar acht dagen.

Bedenk eens, wat een korten tijd wij menschen dan nog te leven hebben. Het is vreeselijk,” zuchtte hij.

„Drommels wat moet er dan worden van de bibliotheek, die ik aanleggen wilde van al de streken, die jij reeds hebt uitgehaald?”

„Wel,” antwoordde John C. Raffles, en stak een sigaar op, „misschien zullen eens latere geslachten met verbazing lezen, in welk een bedorven tijd en met hoeveel tallooze plaaggeesten van allerlei aard, wij geleefd hebben. Ik zeg je, waarde Charly, alles wat wij nog te doen hebben is, een grafsteen te bestellen, waarop voor de nakomelingen te lezen staat, dat wij in dezen meer dan ellendigen tijd hebben moeten leven. Het is wel een feit, dat ik niet zelf onder mijn graf-

steen kan gaan liggen, zoodat de later levende geslachten, die hier toch zeker weer zullen opstaan, vergeefs zullen zoeken naar de onmogelijke menschen uit deze laatste aardperiode, en naar de overblijfsels van hun beenderen.

Maar, mijn jongen, ik zou niet gaarne van deze wereld willen scheiden, zonder nog een laatsten streek tegen deze onmogelijke menschen uit te halen.

Ik zeg je, dat het artikel van heden in de „Times” alle gemoederen zoodanig in de war zal brengen, dat bijna allen krankzinnig zullen worden, en dat men met deze, door schrik bevangen menigte, de grootste grappen kan uithalen, die men maar ooit bedenken kan.

Hoe zou het jou lijken, waarde Charly, als ik morgen eens uit den blauwzuren zondvloed van de komeet van Halley te voorschijn trad en iets wist uit te vinden, zooals de arke van Noach, die reeds bij den Bijbelschen zondvloed dienste heeft gedaan en waarin ik dan in de eerste plaats mijn zeer beminden vriend, den inspecteur van politie Baxter, onderdak verschaft?”

„Spreek toch zoo'n onzin niet, Edward. Ik moet je eerlijk bekennen, dat de moed om te lachen bij mij verdwenen is. Je zegt wel is waar, dat de geleerden, die den ondergang van de wereld voorspelden, geen hersens in het hoofd hadden, maar neem mij niet kwalijk, — in dit geval twijfel ik er aan, of jij gelijk hebt.

Je kunt toch evenmin bewijzen, waarde Edward, dat de ondergang van de wereld *niet* zal plaats hebben, als de geleerden, dat het *wel* gebeuren zal!”

„O,” lachte Raffles, „je schijnt dus waarlijk al bang te worden.”

„Dat wil ik niet tegenspreken, Edward, en wanneer ik over den toestand nadenk, dan moet ik eerlijk bekennen, dat ik er zenuwachtig van ben.

„Drommels, het is toch een kritieke gedachte, dat onze aarde op den 29 April met de komeet in aanraking zal komen.”

„Nu ja,” lachte Raffles, „en wanneer dit nu gebeurt, wat dan nog!”

„Wel bedenk toch eens, jij zoowel als wij allen zouden dan eenvoudig naar den duivel gaan.”

„Natuurlijk, waarom niet, is dat dan zoo iets bijzonders?”

„Maar, Edward, ik wil gaarne bekennen dat ik daarin nog geen zin heb.”

„Dat geloof ik wel, maar in dit geval, Charly, heb jij geen wil. Er wordt niet eens naar je meening gevraagd en ik wil je wel zeggen, mijn jongen, dat het

een ware zegen zou zijn, wanneer eindelijk eens dit geheele komediespel, dit loopen en draven van de menschen om iets te verdienen, hun hebzucht, hun geweld en hun laagheden tegenover hun naasten, hun huichelarij op zoo velerlei gebied, dat alles zooals het nu gaat, een einde nam.

Mij persoonlijk zou reeds de gedachte aangenaam zijn, dat de duizenden schurken, die hier rondloopen en waartegen alle strijd niets baat, eindelijk eens gestraft werden.

Dan zou het uit zijn. Dan zouden wij, naar de opvatting der geleerden, zooveel blauwzuur ingeademd hebben, dat wij allen te zamen stijf op den grond zouden liggen en niets meer zouden weten van den inspecteur Baxter, van gewetenlooze bankiers, van bloedzuigers, van uitbuiters der menschheid, van politiek en zoovoorts."

„De haren rijzen iemand te berge," sprak Charly Brand, „over hetgeen je mij daar vertelt; bedenk toch eens, dat er ook duizenden brave menschen bestaan."

„Dat laat de komeet van Halley onverschillig, of meen jij, dat zij een lijst bij zich heeft, waarop de namen voorkomen van de brave menschen? — O neen, mijn jongen."

„Maar Edward, jij spreekt zoo kalm over den ondergang der wereld, alsof daaraan niet meer gelegen was, dan aan de sigaretten, die je rookt."

„Ik bemerk, Charly, dat je erg zenuwachtig bent. Ik wil je iets zeggen: ik wil er morgen of overmorgen mee beginnen, om te trachten iets grootsch uit te vinden, ten einde den blauwzuren zondvloed van de aansnellende komeet, te kunnen weerstaan.

Ik heb reeds een prachtig idee, Charly."

„Ik ben nieuwsgierig van je te hooren, wat dat is. Ik acht je er reeds toe in staat om het gevaar van de komeet met een truc af te wenden!"

Raffles keek Charly Brand opgeruimd aan en zei:

„Ik zal dat zaakje wel opknappen, maar je moogt nog niet weten, wat ik doen wil. Maar stel je gerust! Ik, John C. Raffles, sta je er borg voor, dat je met mijn uitvinding den tweeden April, den dag, waarop de wereld zal ondergaan, heelemaal gezond en wel zult blijven en dat je op den derden April even zoo vrolijk hier met mij aan tafel zult zitten als heden."

„Daarnaar ben ik toch waarlijk nieuwsgierig."

„Verlaat je gerust op mij. Nu willen wij wat op

straat gaan en eens zien, welke uitwerking het artikel over den ondergang der wereld op de bevolking van Londen heeft uitgericht."

„Ik geloof, dat het in de straten der stad zeer prettig zal worden."

Zij stonden op en trokken hun overjassen aan.

Toen zij het huis wilden verlaten, kwam de oude kamerdienaar Gaston op hen toe en zeide:

„Pardon, uw lordschap, zoo even hebben mijn vrouw en ik een artikel gelezen, waaruit wj zagen, dat de wereld op den tweeden April vergaan zal; kunt u mij misschien zeggen, of dat waar is?"

„Waarde Gaston", antwoordde Raffles, „het kan waar zijn, maar ook niet. Laat ons maar aannemen, dat het niet waar is en ons geruststellen met deze gedachte. Maar wanneer het waar is, dan kunt gij noch iemand anders daartegen iets doen.

Als ik je een raad geven mag, leef dan deze laatste acht dagen, die wij nog vóór ons hebben, alsof het gebeurt.

Wees vooral voorkomend voor je vrouw; laat haar de heerlijkste gerechten klaar maken; maar doe mij vooral het genoeg, je zaken niet te verwaarloozen, want ik zou niet gaarne een vuile woning willen hebben op den dag van den ondergang der wereld; je weet, dat ik van orde en zindelijkheid houd."

„In geen geval, uwe lordschap, zal ik mijn plicht vergeten", gaf de oude ten antwoord.

„De woning van uw lordschap zal op den dag van den ondergang der wereld even zindelijk zijn als altijd."

„Dat is goed, Gaston," zei Raffles en klopte het oudje vertrouwelijk op den schouder."

„Moet het diner om vijf uur gereed zijn?"

„Maak het gereed, Gaston; als ik verhinderd word, dan kun je het diner alleen met je vrouw gebruiken; ik weet nog niet bepaald, of ik op dien tijd hier kan zijn."

Na deze woorden verliet hij zijn huis.

Op den hoek der staat stond een rij van rijtuigen en auto's, zooals men dat in Londen gewoon is.

„Nu wil ik eens informeeren, waarde Charly, hoe de koetsiers denken over den ondergang der wereld. Ik stel er belang in om de meening van deze eenvoudige menschen te hooren!"

VIERDE HOOFDSTUK.

Baxter en de „vlooi”.

In het hoofdbureau van politie te Londen was het dienselfden morgen zeer levendig.

Van al de ondergeschikte bureaux der reuzenstad kwamen de eerste wagens met misdadigers en deernen en reden onder luid vloeken der gevangenen naar de groote binnenplaats van het Hoofdbureau.

Aan de deur van elk der getraliede wagens stond een rij politie-agenten in uniform, die met vorschende blikken iederen gevangene aankeken en die iedere poging tot ontvluchten moesten verhinderen.

Want het was reeds dikwijls gebeurd, dat een der gevangenen voor de deur der gevangenis nog een laatste poging aanwendde om te ontvluchten.

Enkelen was zulks zelfs gelukt.

In een kamer op de eerste verdieping van het groote, grijze gebouw, dat er uitzag als een vesting uit de middeleeuwen, stond de „vlooi”.

Deze bijnaam was eigenlijk niet juist; want zijn voorkomen herinnerde eerder aan dat van een welgesteld Engelsch burger, dan aan een insect.

Maar niet de uiterlijke schijn was oorzaak van dezen scheldnaam, maar veeleer was dat de manier, waarop hij misdadigers wist te arresteren.

Hij bezat namelijk een voorbeeldige vaardigheid en een groote dosis verstand.

Hij was bij de hand genoeg om misdadigers op te sporen, ook al zaten zij in de meest verborgen schuilhoeken.

Wegens zijn voorliefde om steeds in zulke schuilhoeken te zoeken, hadden de misdadigers hem den bijnaam de „vlooi” gegeven.

Men vertelde van hem, dat hij eens zijn leven er bijna bij had ingeschoten, doordat hij in een nauwen buis was gekropen en daarin vier dagen en nachten had doorgebracht, vóórdat men hem ontdekte.

Hij wilde toen onder de werklieden, die bezig waren buizen te leggen, een lang gezocht moordenaar arresteren.

Maar terzelfder tijd waarop de misdadigers den

detective Marholm den bijnaam „vlooi” gaven, werd hij ook door zijn collega's in Scotland Yard met denzelfden bijnaam gedoopt.

Deze collega's, speciaal de detectives, deden dit echter niet om Marholm, die de rechterhand van den inspecteur geworden was, iets onaangenaams te zeggen, maar omdat hij den inspecteur van politie, met zijn ironische woorden plaagde als met kleine steken, zooals een „vlooi” den mensch plaagt.

Om kort te gaan, de „vlooi”, die geregeld een half uur vóórdat de werkzaamheden begonnen, gewoon was in het hoofdbureau te komen, dronk dan zijn kop koffie, dat door een der agenten werd binnengebracht.

Dit halve uur was iederen dag, voordat de inspecteur verscheen, het aangenaamste van den geheelen dag.

Met welbehagen ging hij dan zitten op den stoel van zijn chef en deed dan, zooals Baxter gewoonlijk deed; hij legde zijn beenen dan op het schrijfbureau en iedere vreemdeling die dan binnenkwam, had zonder twijfel gedacht met den chef te doen te hebben.

Hij had zelfs ook de gewoonte gemeen met den inspecteur, die dan nog niet aanwezig was, gesprekken te voeren en hem zoodanig den mantel uit te vegen, alsof de inspecteur de „vlooi” was en deze de chef.

Stipt om negen uur had hij gewoonlijk, op den stoel van zijn chef, de koffie leeggedronken, vouwde de courant, die hij gelezen had, op en ging dan naar zijn schrijfbureau, dat meestal met processen-verbaal overdekt was.

Om tien minuten over negenen kwam, als hij zich niet verslapen had, de inspecteur binnen.

Hij had nog niet het minste vermoeden, dat zijn secretaris gedurende zijn afwezigheid een zijner strengste orders met de grootste kalmte overtreden had; namelijk het bevel om nooit op den stoel van den inspecteur van politie te gaan zitten. — — —

„Op dien stoel heb ik alleen het recht”, dit had inspecteur Baxter dadelijk tot hem gezegd, toen Marholm in dienst trad.

„Niemand heeft het recht om daarop te gaan zitten. Dat is *mijn* troon en gij moet mijn stoel als een troon beschouwen. Evenmin als ik mij veroorloven mag, op den troonzetel van den Koning van Engeland te gaan zitten, evenmin hebt gij als ondergeschikte het recht, op mijn stoel plaats te nemen. Als ik je er ooit op be- trap, dan zal ik je behoorlijk weten te straffen! —”

De „vloer”, die naar de gevangenen keek, werd ge- stoord door het binnentreden van een der agenten, die hem koffie bracht.

Hij ging aan de schrijftafel van Baxter zitten, deed suiker en melk in de koffie, at zijn broodje en nam daarna vol nieuwsgierigheid het ochtendblad van de „Times” ter hand, en begon te lezen.

Hij had nauwelijks een slokje van de koffie ge- dronken of hij zette den kop weer neer, ging in den stoel van zijn chef achterover leunen en keek onafge- broken in het blad, alsof hij gehypnotiseerd was door een der berichten.

Het anders zoo goedmoedige gelaat van de „vloer” werd ernstig.

Slechts nu en dan hoorde men hem het woord „Ver- vloekt”! uitroepen.

Hij hoorde niet eens, dat de klok van het hoofd- bureau met luide slagen negen uur aankondigde.

Hij las steeds door en lette er niet op, dat zijn koffie koud werd, hij vergat zijn broodje en zelfs het beste wat hij zich des morgens veroorloofde: zijn pijpje.

Er verscheen niemand om hem in zijn lectuur te storen; maar in plaats daarvan kwam de inspecteur van politie Baxter binnen.

Deze keek verbaasd naar zijn ondergeschikte, die op den troon zat en zijn courant las, koffie dronk en zijn beenen op de schrijftafel had gelegd.

Woedend over deze Majesteitschennis, sprong in- specteur Baxter naar de „vloer”, pakte hem bij den kraag van zijn jas, scheurde hem met een ruk van den stoel en riep:

„Ben je krankzinnig, Marholm?”

Met een paar oogen, alsof hij den inspecteur niet zag, en als uit een droom ontwakend, keek de „vloer” nu naar zijn chef, die hem bij zijn jaskraag door het vertrek sleepte.

De „vloer” kwam eindelijk weer tot zich zelf en riep: „De wereld vergaat!”

Op hetzelfde oogenblik liet de inspecteur de „vloer” los.

Hij nam de woorden „de wereld vergaat” op als een persoonlijke belediging, want hij had nog geen

ochtendblad gelezen en wist dus nog nergens van.

„Ik zal je met je „de wereld vergaat”,” brulde hij, „hier is geen „de wereld vergaat”, maar ik, inspec- teur Baxter — zeg eens, gij idioot, jij Iersche boer, jij afgedankte detective, wat geeft jou het recht op mijn stoel te gaan zitten met je vuile laarzen op mijn schrijftafel...?”

De „vloer” keek om en zei:

„Heb ik daar gezeten?”

Inspecteur Baxter zette beide handen in de zijde en schreeuwde:

„Natuurlijk heb je daar gezeten, waar heb je anders gezeten?”

„Hemel!” dacht de „vloer”, „ik had natuurlijk ergens anders kunnen gaan zitten.”

Hij ging voor den inspecteur staan, klopte hem ver- trouwelijk op den schouder en zei:

„Ik ben van meening, dat het nog zeer te betwijfel- en is, of ik waarlijk een overtreding begaan heb, door op dien stoel te gaan zitten.

Ik geloof dat wij de mooie woorden der Fransche revolutie hier in toepassing kunnen brengen:

„Na ons de zondvloed!”

„Dat is” riep Baxter, „je schijnt plotseling krankzinnig geworden te zijn. Waar is een zondvloed?”

„Wanneer u de krant leest, dan zult u zien, dat er niet alleen een zondvloed komt, maar ook, dat de heele wereld vergaat. Niemand blijft in het leven,” en hij lachte bij deze woorden:

„Er blijft zelfs geen „vloer” over, mijnheer de inspecteur, en wat uw jubileum betreft, dat u den twee- den April wilt vieren, daaromtrent geef ik den goeden raad om dat, in plaats van op den tweeden, den eer- sten te doen plaats vinden, want op den tweeden zou het mogelijk te laat zijn!”

Inspecteur Baxter begon te fluiten.

„O, nu begrijp ik je, je bent afgunstig, omdat ik op den tweeden mijn jubileum vier en wilt mij nu een schrik aanjagen, och —!”

„Daaraan denk ik niet eens, maar het is zooals ik u vertelde, mijnheer de inspecteur, misschien is wel juist om uw jubileum de komeet boos geworden, en wil die nu het genoeg smaken, ons te vernietigen.”

„Wil je nu eindelijk met je onzin ophouden en eens verstandig spreken?”

„Ik spreek zeer verstandig, mijnheer de inspecteur, en ik zie niet in, waarom ik mij nu nog de moeite zal getroosten, om tegenover u gedurende de laatste zes

dagen van ons bestaan de wellevendheid nog in acht te nemen. Het heeft immers geen doel meer, dat u inspecteur van politie en ik uw ondergeschikte ben; bij het vergaan der wereld beteekent toch alles niets. Dan bent u niets meer dan ik, ik zeg voortaan jou en jij tegen je, waarde Baxter, wij moeten het ons de laatste uren zoo aangenaam mogelijk maken."

Onmiddellijk sprong Baxter een stap achteruit.

De „vloo” liet zich daardoor niet van zijn stuk brengen, ging ook een stap vooruit, klopte hem op den schouder en sprak op een toon, waarbij hij de oogen verdraaide:

„Waarde Baxter —”

„Mijnheer,” zei Baxter woedend, „heb je misschien whisky in plaats van koffie gedronken?”

„Ook dat zou hetzelfde zijn, waarde Baxter, het komt er nu toch niet meer op aan!”

Op dit oogenblik dacht de inspecteur van politie inderdaad, dat zijn ondergeschikte plotseling krankzinnig geworden was.

De „vloo” ging nu weer naar zijn schrijftafel en op genoegelijken en vriendschappelijken toon zei hij:

„Kijk eens, Baxter, onder deze omstandigheden is het precies hetzelfde, of ik of jij in het vervolg op den stoel zit.”

„Wat — mijnheer — wat veroorloof je je?”

„Ik weet wel,” zei de „vloo”, „je denkt, dat ik den noodigen eerbied niet in acht neem, maar waarom zullen wij nog over eerbied spreken? Nu zijn allen gelijk, of jij of de Koning van Engeland, of ik, maar op den stoel zit, dat is nu hetzelfde. Wij verkeerden allen in hetzelfde geval.

Binnen een week zijn wij door blauwzuur ergiftigd”.

Baxter zat zóó, dat de „vloo” het niet opmerkte, dat hij op den knop der electriche schel gedrukt had.

Voordat de door hem ter hulp geroepen agenten binnenkwamen, wilde hij beproeven den man, die naar zijn meening krankzinnig was, een oogenblik te kalmeeren.

Terwijl hij dacht aan zijn verblijf in het krankzinnigengesticht, waar hij door tusschenkomst van Raffles geraakt was, meende hij, dat het 't verstandigste zou zijn, hem alles toe te geven; daardoor zou hij misschien kalmer worden.

„Zie eens, Baxter”, begon nu de „vloo” weer: „Waarom zal ik nu nog „u” tegen je zeggen. Ik hoop, dat je mij nu ook „jij” zult noemen. Dat is toch veel doelmatiger en nu zijn toch allen gelijk.”

„Wel zeker,” antwoordde Baxter, „allen zijn nu ge-

lijk en daarom zal ik nu ook maar „jij” zeggen.”

„Dat kun je,” sprak de „vloo” op een toon die zoo onderdanig mogelijk klonk, „want zie eens — — de Koning en jij, en alle anderen, wij allen vliegen binnen acht dagen, door blauwzuur vergiftigd, naar de hel en daarmee is de zaak afgedaan. Ik geloof, dat het nu doelmatig zou zijn, als wij, menschen, ons nu waarlijk eens als menschen gedroegen, alle misdadigers vrij lieten en ons nog een paar aangename dagen verschaften.”

Baxter was er nu volkomen van overtuigd, dat de „vloo” krankzinnig geworden was.

Nog vóór dat hij kon antwoorden ging de deur open, en een twaalfstal agenten kwamen in het bureau.

Het was waarlijk tijd, want Baxter was reeds bang geworden.

„Mannen!” riep hij en wees naar de „vloo”, die weer op den stoel was gaan zitten, „daar zit een krankzinnige. Pakt hem beet en breng hem naar de cel.”

De agenten keken verwonderd naar den hun welbekenden Marholm en wisten niet, wat zij denken moesten van het bevel van den inspecteur.

„Wat!” riep de „vloo”, „ik krankzinnig? — Nu, Baxter, dan ben jij net zoo krankzinnig als ik!”

„Nu hoort gij het! Gij hoort het, de man zegt jij!”

De agenten hoorden het, maar wisten toch niet, wat zij van de zaak denken moesten.

Nu stond Baxter weer op en gaf het bevel:

„Pakt den kerel aan en brengt hem weg. Hij is gevaarlijk.”

Maar de agenten verroerden zich niet.

Zij kenden Marholm en wisten, dat hij met Baxter dikwijls twist had en dat de inspecteur in alle geval gevaarlijker was dan de „vloo”.

Met een verlegen lachje op hun onnoozele gezichten keken zij elkaar aan en haalden de schouders op.

Nu stond de „vloo” op, ging naar de agenten en zei: „Collega's, de inspecteur van politie schijnt niet te weten, wat er aan de hand is. Heb jullie vandaag de krant al gelezen?”

„Ja!” was het antwoord.

„Welnu,” zei de „vloo”, „dan zult ge wel willen toestemmen, dat werken en dienst doen onzin geworden is, want eerstdaags vergaat de wereld”.

Al de agenten stemden toe; het lachje verdween van hun gelaat en maakte plaats voor leedwezen wegens het spoedige vergaan der wereld.

Baxter keek de „vloo” aan met een gezicht als van iemand, die plotseling denkt, óf zelf het verstand ver-

loren te hebben, óf als de eenige verstandige onder al de anderen te staan.

Eenige oogenblikken keek hij naar de politie-agenten en de „vloot”.

Daarna ging hij naar hen toe en schreeuwde:

„Wat is dat hier voor een gezanik? Jelui staan daar allemaal als nijlpaarden, en weet niet, wat je doen zult! Wanneer vergaat de wereld, met wat gaat zij ten onder?”

„Met blauwzuur, mijn beste Baxter”, antwoordde de „vloot” met een vroolijk lachje.

„Hemel! Ik verzoek u overigens om dat „jij” en „jou” achterwege te laten en als de wereld binnen een uur vergaat, dan heb jij, brutale gast, nog niet het recht om „jij” tegen mij te zeggen en hier op mijn stoel te gaan zitten”.

„Geloof mij, Baxter, dat is mij allemaal onverschillig en ik denk, dat het ons allen onverschillig zal zijn. Lees vooral dit artikel, waarbij de directeur van de Parijsche sterrewacht, de heer Flamérion en de directeurs der Engelsche sterrewacht, ons allen mededeelen, dat op den tweeden April, dus binnen een week, de wereld door den staart van de komeet van Halley blauwzuur vergiftigd wordt.

Hier is de krant.”

Baxter nam de courant aan en begon te lezen.

Binnen eenige oogenblikken zag de inspecteur er zeer neerslachtig uit en eenige minuten later viel hij op zijn stoel en jammerde:

„Dat is verschrikkelijk — dat is ontzettend — en ik wilde de volgende week mijn jubileum vieren, juist op den tweeden; wat moet ik nu doen? —”

De kerel is wanhopend, dacht de „vloot” bij zich zelve en zei overluid:

„Dan zou ik u raden om uw jubileum eerder te vieren, of aan de komeet van Halley te vragen, of hij zoo goed wil zijn, de wereld eerst op den derden April te laten vergaan”.

„Schei nu maar uit met je aardigheden”, riep Baxter, „dat is toch het verschrikkelijkste, dat ons allen kan overkomen”.

„Welnu,” zei de „vloot”, „ik geloof niet, dat het zoo erg zal loopen, want, bedenk eens, mijnheer de inspecteur, dat het toch niet zoo heel erg is, omdat wij allen hetzelfde lot zullen ondergaan.”

„Drommels”, zei de inspecteur, „zou er geen uitweg zijn? Denk toch aan mijn jubileum!”

„Ik geloof van wel,” zei de „vloot”; „Raffles zal misschien nog wel een uitweg weten, kent u hem?”

Nauwelijks had hij den naam „Raffles” gehoord of Baxter kreeg een gevoel, alsof hem de keel werd dichtgesnoerd.

Raffles — John C. Raffles, deze naam was voor Baxter nog duizendmaal erger dan het vergaan der wereld!

Hij knarste op zijn tanden; zijn oogen rolden in hunne kassen en hij antwoordde:

„Ik verzeker je, Marholm, dat ik je het ditmaal vergeven heb, dat je mij geplaagd hebt met het vergaan van de wereld; het is mij ook onverschillig, dat je op mijn stoel bent gaan zitten — want ik zal mij een anderen aanschaffen; maar dat je mij op de nuchtere maag en in den vroegen morgen met den naam Raffles komt plagen, dat is een schurkenstreek van je, die gemeener is, dan wanneer de komeet komt en ons allen met blauwzuur vergiftigt. Bedenk toch eens, wat het voor mij zeggen wil, dat ik naar de andere wereld verhuis, zonder dezen schelm gearresteerd te hebben!”

„Nu,” zei de „vloot”, „misschien vindt ge hem daar ginds; maar ik wil u wel zeggen, waarde Baxter, dat ge mij daar niet als secretaris zult vinden. Ik ruk uit, zoodra ik elders aankom, wil ik probeeren, of ik niet een beter baantje kan krijgen, dan ik hier had als uw secretaris. Daarvoor dank ik!”

De agenten begonnen te lachen, zoodat Baxter hen woedend toeriep:

„Waarom staan jullie hier nog te gapen? Hebt ge niets te doen? Maakt, dat je weg komt!”

„Tot uw orders!” was het antwoord.

Onmiddellijk daarna verwijderden zij zich, zoodat inspecteur Baxter met zijn ondergeschikte alleen bleef.

„Hoor eens, waarde heer Baxter,” sprak de „vloot”, terwijl hij zijn kop koffie van de schrijftafel nam en dat uitdronk, „u ziet wel, dat ik gelijk heb. Alle menschen hebben nu hetzelfde recht. Alles, wat u nog op mijn schrijfbureau neerlegt, al betreft het ook de dringendste zaken, alles blijft liggen. Gewerkt wordt er niet meer, of men moest wel gek zijn.”

„Je hebt inderdaad gelijk,” antwoordde de inspecteur; „ook ik zal niets meer doen, want het heeft toch geen doel meer.”

„Nu spreekt u verstandig,” zei de „vloot” en klopte Baxter op den schouder; „nu zullen wij eens echt vroolijk zijn, want ik heb hier lang genoeg onder de plak gezeten.”

„Welnu, beste Marholm,” gaf Baxter ten antwoord, die reeds vreeselijk angstig was voor den ondergang der wereld, „hoor eens Marholm, het doet mij leed, dat je

zooveel hebt moeten werken. Het werk, waarover je nu klaagt, hebben de misdadigers je aangebracht. Indien er geen misdadigers waren, dan zouden wij geen werk gehad hebben!"

„Dat klopt,” zei de „vloot”, „en ik was er tot nog toe vast van overtuigd, dat er, in verhouding tot onze arbeidskrachten, steeds veel te veel misdadigers waren. Het zou mij persoonlijk veel aangener geweest zijn, wanneer er iederen dag een paar dozijn minder waren geweest.”

„Dat is volkomen waar,” antwoordde Baxter; „die schurken veroorzaken altijd meer werk, dan men verlangt.”

„Nu,” zei de „vloot”, „dat zal in het vervolg veel beter worden. Dan is het niet meer noodig, dat wij de pen in den inkt doopen. Wij behoeven dan ook geen misdadigers meer te arresteeren.”

De inspecteur van politie keek nadenkend naar zijn schrijfbureau, nam een sigaar en begon te rooken.

Plotseling zei hij tot de „vloot”, die zijn pijpje stopte:

„Weet jij, Marholm, hoe blauwzuur smaakt?”

„Wel,” antwoordde de „vloot”, „dat moet heel goed smaken, want ik las onlangs in een boek over scheidkunde, dat men bij het rooken steeds een zekere hoeveelheid blauwzuur in longen en maag krijgt.”

„Juist, juist,” zei Baxter, „ik herinner mij ook zoo iets dergelijks gelezen te hebben, en als dat waar is, dan zou het niet eens zoo gevaarlijk worden, want wij zijn toch gewoon te rooken.”

„Natuurlijk zijn wij beiden aan rooken gewoon”, zei de „vloot”.

Hij begon nu dikke rookwolken uit te blazen.

„Duivels”, vloekte de inspecteur, „wij zijn het rooken wel gewoon, maar ik nog altijd niet aan de gemeene soort tabak, die jij je veroorlooft, in mijn bijzijn te rooken.”

„Wat gaat u de soort tabak aan, die ik rook?” zei de „vloot”, en begon nog veel erger te dampen.

„Je tabak stinkt. Ze is zóó slecht, dat ik zeker geloof, dat er geiten- of hondenhaar tusschen zit. Je kunt mij er waarlijk een genoeg mee doen, mijn sigaren weg te nemen en deze te rooken.”

„Nee,” zei de „vloot”, „dat zou mij op den duur toch niet bevallen. Die zijn zóó slecht dat ze niet te rooken zijn. En de betere soort hebt u altijd in uw zak en bovendien ken ik u er wel voor, waarde Baxter, dat u mij dan wegens diefstal zoudt laten arresteeren.”

„Daar kunnen wij nog wel eens over spreken, en bo-

vendien het is nu tijd, dat ge berouw zult gevoelen voor al de zonden, die ge bedreven hebt. Een van die zonden is, dat ge mij op mijn jongsten verjaardag een allergemeenste soort sigaren hebt gegeven.

„Ik zal je nog heden goede sigaren koopen. Maar in vollen ernst, waarde Marholm, geloof je waarlijk aan het vergaan der wereld?”

„Wel zeker,” gaf de „vloot” ten antwoord, „want de geleerden beweren dat, en mannen, zooals de directeuren van de Londensche en Parijsche sterrenwacht, zullen zich zeker niet vergissen!”

„Meent ge waarlijk dat die heeren zich niet vergissen kunnen?”

De „vloot” schudde het hoofd.

„Die vergissen zich niet, mijnheer de inspecteur, en nu bedenk ik, dat wij slechts nog eenige dagen tijd hebben. Laten wij ons dien ten nutte maken om nog eens van al het goede te genieten, dat deze wereld ons aanbieden kan.”

De gedachte om nog eens met volle teugen te kunnen genieten, bevredigde den inspecteur.

Hij begon reeds te bedenken, hoe hij zijn laatste dagen zou doorbrengen.

„Ik geloof vóór alles, waarde Baxter, dat wij ons bureau maar moeten sluiten en naar huis gaan. Misschien komen wij dan tegen den avond nog eens hier, om te hooren of er het een of ander is voorgevallen.”

„Dat is goed,” zei Baxter, „wij gaan dus sluiten.”

Op dit oogenblik kwam een sergeant van de politie binnen en gaf er kennis van, dat de misdadigers, die des nachts in hechtenis waren genomen, verhoord moesten worden.

„Loop heen!” schreeuwde Baxter, „doe met die lui wat je wilt, ik verhoor ze niet meer!”

Zonder verder op den man te letten, zette hij zijn hoed op en ging heen.

De „vloot”, die zijn hoed scheef op het hoofd had gezet, volgde hem spoedig, en riep: „Wij gaan pret maken.”

Den agent van politie, die in het voorvertrek stond, riep hij toe:

„Gij kunt naar huis gaan; ik wensch je veel plezier!”

Eerst begreep deze niet of dat ernst was, en hij vroeg daarom:

„Met uw verlof, mijnheer de secretaris, komt dit bevel van den inspecteur van politie?”

„Wel zeker,” antwoordde de „vloot”. „Je hoort het immers; je kunt allen naar huis gaan en je amuseeren!”

„En hoe staat het dan met den dienst?”

„Onzin”, zei de „vloot”, „wie denkt nu nog aan den dienst. Het vergaan der wereld is nabij, komt morgen weer —”

Dat verstonden de agenten zeer goed en ze geloofden thans ook, dat hetgeen Marholm gezegd had, waarheid bevatte; dat het vergaan der wereld in aantocht was.

Zij zetten hun stokken in een hoek en verlieten het bureau.

Reeds een uur later was de geheele zaak al te lezen in een extra nummer van de „Times”, en de courantenjongens schreeuwden langs de straten:

„Het vergaan der wereld!

Aan het hoofdbureau van politie zijn de beambten ontslagen!

Ieder moet maar pret maken!”

En dat was het teeken voor de grootste grappen, die in Londen ooit vertoond werden.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Verboden.

Eenigen tijd later ging Raffles naar een huurkoetsier en vroeg:

„Zeg eens, waarde vriend, wat zijt gij voornemens te doen als op den tweeden April de wereld vergaat?”

De koetsier zette een boos gezicht en antwoordde:

„Doe die gekke vragen aan een ander; ik heb geen lust, u te antwoorden.”

„Wees maar niet boos, waarde vriend”, zei Raffles; „hebt ge dan het artikel in de „Times” niet gelezen?”

„Loop heen!” antwoordde de koetsier, „wie zou den onzin, die er in de couranten staat, gelooven?”

Op dit zelfde oogenblik zag men twee courantenjongens, die met luider stemme riepen:

„Allernieuwste berichten over het vergaan der wereld!

De inspecteur van politie Baxter heeft de agenten in Scotland Yard ontslagen.

Werklieden weigeren aan het werk te gaan.

De tapperijen in Battersea worden bestormd!”

Raffles kocht een courant, las die en sprak tot Charly Brand:

„Je ziet, dat de groote menigte niet zoo verstandig was als deze koetsier. Bij onzen waarden inspecteur van politie Baxter schijnt het vergaan der wereld reeds een aanvang te hebben genomen; het schijnt wel, dat hij moet beginnen.”

Hoe meer ze in het centrum der stad kwamen, zooveel te meer werd de menigte opgewonden.

Evenals bij verkiezingen stonden hier saamgeschoolde groepjes om de volksredenaars heen, die begonnen waren over het vergaan der wereld te spreken.

Geestelijken probeerden het om hier en daar de menschenmassa's door allerlei bedreigingen te bekeeren.

Suffragettes, de aanvoersters van de vrouwenbeweging, stonden met loshangende haren, gesticuleerend midden op de straten en trachtten de volksmassa's op te zweepen om aan de regeering het vrouwenkiesrecht af te persen.

Hier en daar liepen dronken mannen en vrouwen rond; om kort te gaan, men kreeg den indruk, dat de pest was uitgebroken die de gemoederen der menschen tot gisting had gebracht.

Intusschen moest men de houding der agenten van politie bewonderen, die, in weerwil van het ontslag, hun door inspecteur Baxter gegeven, orde en regel wisten te handhaven en die, naar het scheen, onverschillig bleven omtrent het vergaan der wereld.

Deze agenten echter behoorden niet tot de ondergeschikten van inspecteur Baxter, en hadden dus geen bevel ontvangen om zich maar te gaan amuseeren.

„Ik heb waarlijk respect voor deze mannen,” zei Raffles tot Charly Brand; „zij blijven op hun plaats

en ik geloof zelfs, dat zij er toe in staat waren, om, als de komeet van Halley verschijnt, hun notitieboek te voorschijn te halen om tegen deze komeet wegens storing der openbare orde, proces-verbaal op te maken."

„Maar Edward, zwijg toch met je grappen. Mijn gemoed is daarvoor op het oogenblik niet vatbaar. Je ziet, dat de menigte zich reeds op het vergaan van de wereld voorbereidt en ik geloof bepaald dat wanneer duizenden van onze medeburgers waarde hechten aan dit vreeselijke, dat wij beiden en vooral gij, het recht niet hebben, daarop aanmerkingen te maken!"

„Ik moet om je lachen, Charly," zei John C. Raffles.

„Maar laat ons nu naar een restauratie gaan en daar een flink ontbijt nemen. Ik heb op straat honger gekregen."

Zij gingen naar een restauratie in Piccadilly Street en bestelden daar een ontbijt.

„Ik wil eens kijken, of er nog iets voorradig is", zei de kellner, toen Raffles hem een cotelet en een flesch wijn bestelde.

„Hoe heb ik het nu?" vroeg de Groote Onbekende; „om dezen tijd, twee uur des namiddags, zult u toch wel een cotelet voor uw gasten hebben. Anders zou het hier wel een rare restauratie zijn!"

„Pardon sir," antwoordde de kellner, „heden moet u dat niet verwonderen. Het keukenpersoneel werkt niet meer; de slaggers hebben opgehouden te leveren, de bakkers willen niet meer bakken; om kort te gaan niemand wil meer iets doen, omdat binnen eenige dagen de wereld vergaat."

„Dat kan mooi worden," zie Raffles lachend, „dan kan men in het laatst voor zijn geld niets meer te eten krijgen."

„Dat is zeer waarschijnlijk, sir; buitendien wil ook geen enkele gast meer betalen, als hij iets gebruikt heeft. De gasten, die hier heden voormiddag geweest zijn, beweerden allen, dat het toch te dom zou zijn nog geld te eischen, omdat men er toch niets meer aan zou hebben!"

„Dat is allemaal goed en wel", zei Raffles, „maar daar ik van plan ben, u te betalen en niet wil verhoogen vóórdat de wereld ondergaat, verzoek ik u, mij iets te brengen van hetgeen gij voorradig hebt, opdat ik mijn honger kan stillen."

De kellner verwijderde zich en Raffles kon een lachje niet bedwingen.

Charly Brand werd door de vroolijkheid van Raffles erg zenuwachtig.

„Waarde Edward," zei hij, „wees toch niet zoo vroolijk. Je ziet, hoe ernstig de zaken zijn. Allen bereiden zich reeds op het ergste voor."

„Ik ook," antwoordde Raffles, „en daarom ben ik van plan, flink te eten."

De kellner kwam en bracht het ontbijt.

Nadat zij dit gebruikt hadden, verlieten zij de restauratie, en daarna ging Raffles naar huis, om zijn bezigheden te verrichten.

Het duurde zeker wel twee uren vóórdat Raffles een vast plan ontworpen had.

ZESDE HOOFDSTUK.

De orde van den Kouseband.

De lord mayor van Londen hield met zijn ambtenaren een belangrijke conferentie, om te beraadslagen, welke maatregelen men kon aanwenden tegen de algemeene vrees van het volk voor het vergaan der wereld.

Doch te vergeefs braken deze gezamenlijke heeren er hun hoofd mede, en geen van hen wist een doeltreffenden maatregel aan te wijzen.

Het Heilsleger deed al het mogelijke, om nog duizenden boetvaardige zondaren te winnen.

Aan den anderen kant maakten duizenden misbruik van sterken drank, en geen krijgsgevaar had te Londen een slimmer verwarring kunnen aanrichten, dan de op den tweeden April door de geleerden voorspelde ondergang der wereld.

De zaken werden verwaarloosd; niemand bekommerde zich meer om zijn dagelijksch werk; ieder was er van overtuigd, dat het doelloos was, nog iets anders te doen, dan zich aan het genot of het gebed te wijden.

Alles, wat de lord mayor kon doen was, dat hij de politie-bureaux der reuzenstad, evenzoo den garnizoenscommandant en ook de soldaten de strengste orders gaf, hun plichten te blijven vervullen en al het mogelijke te doen om de volksmenigte gerust te stellen en het voor buitensporigheden te bewaren.

Politie-inspecteur Baxter was ten gevolge van een brief van den lord mayor, die in geen zeer vleienenden toon geschreven was, weer naar Scotland Yard terug gekeerd en zat voor zijn schrijftafel als iemand, wiens ruggegraat gebroken is.

Hij was totaal moedeloos.

Het tegendeel was met de „vloot” het geval.

Hij was zeer opgeruimd en sprak in zich zelf:

„Het is toch inderdaad grappig, dat nu, nadat de wereld zoo vele duizenden jaren bestaat, zij nu plotseling zal ondergaan!”

Hij geloofde er niet meer aan, en zonder zich om politie-inspecteur Baxter of iemand anders te bekommeren, kreeg hij zijn akten en begon te werken.

„Ik bewonder je,” steunde Baxter, „hoe je nog den moed hebt, je met deze schurken en misdadigers bezig

te houden. Het is toch om het even, of die kerels gestraft worden of niet. Wij hebben slechts nog eenige dagen voor den tweeden April. De honden zullen hun straf toch niet meer ondergaan.”

„Dat kan mij niets schelen”, sprak de „vloot”, „wij behoeven in ieder geval niet voor hen in de gevangenis te gaan. Doch ik begrijp niet, waarom ik ook slechts een enkele minuut, vóórdat de wereld vergaat, deze schurken hun straf zal kwijt schelden, en daarom werk ik.”

Hij was inderdaad, in de plaats van den politie-inspecteur, de chef van het hoofdbureau van politie geworden.

Baxter had een groot aantal flesschen met whisky, brandewijn en dergelijke sterke dranken voor zijn kanapee staan, die in het kleine zijbureau stond ten grieve voor de beambten die nachtdienst hadden; hij had zich nu op deze kanapee neergelegd, rookte en dronk.

„Beste Marholm,” zuchtte hij met een heesche stem, toen deze hem een stuk ter onderteekening voorlegde, „wees zoo goed je handteekening onder al de stukken te plaatsen. Ik ben ziek, ik verlaat dit bureau waarschijnlijk niet meer.

Dit eenige wil ik ten minste nog doen, om, zooals de lord mayor het mij gebood, op mijn post, den Koning en het vaderland getrouw, ten onder te gaan, wanneer het gebeuren zal.

Hier op de kanapee wil ik het blauwzuur van de komeet van Halley afwachten en ik zeg je, beste Marholm, dat ik beproeven zal, op het oogenblik, dat het gebeurt, een flesch met whisky aan den mond te zetten en zoo lang te drinken, totdat of het blauwzuur verdwenen is, of het mij niet helpt en ik stikken moet.”

De „vloot” kwam tot de overtuiging dat er met Baxter niets te beginnen was. Hij liet den inspecteur aan zijn lot over en begon er mede, de stukken zelf te onderteekenen.

Het gelukte hem, de orde te herstellen onder de agenten en de lieden er toe te brengen, dat zij hun plicht weer vervulden.

Toen de avondbladen verschenen, stond er een nieuw

artikel over het vergaan der wereld in; het luidde:

„Aankomst van den beroemden Duitschen professor Helfreich. Helfreich zal aan de ingezetenen van Londen mededeelen, hoe zij aan het vergaan der wereld ontkomen kunnen! Helfreich logeert in hotel Cecil!”

Eenige minuten daarna werd Marholm te Scotland Yard telefonisch opgescheld en ontving een dringend verzoek van den chef van het hotel om dadelijk een groot aantal agenten van politie te sturen, omdat een onafzienbare volksmenigte het hotel belegerde, om den Duitschen professor Helfreich te spreken.

De „vloo” beraadslaagde eenige oogenblikken.

Daarna gaf hij bevel, dat eenige compagniën agenten in auto's zich naar hotel Cecil moesten begeven om te trachten, de menigte weg te jagen.

Er waren daar misschien eenige honderdduizenden menschen bij elkander.

Reeds na verloop van een half uur keerden de agenten terug en verklaarden, dat het onmogelijk was, door de menschenmenigte heen te komen.

De „vloo” dacht weder eenige oogenblikken na, liet zich daarna telefonisch met de redactie van de „Times” verbinden, schelde den hoofdredacteur op en zei:

„Van nu af aan moogt ge uw courant niet anders uitgeven dan onder controle van de politie; ge brengt met uw artikelen de hoofden van het publiek op hol en veroorzaakt daardoor een groot gevaar; ik zend daarom een agent naar uw redactie en beveel u, dat zonder mijn toestemming uw blad van af heden, tot den tweeden April, niet mag verschijnen!”

Dat was de grootste truc, die de „vloo” kon bedenken.

Noch de lord mayor, noch een van de andere hooge ambtenaren, was op deze gedachte gekomen.

Binnen een half uur had de „vloo” niet alleen de „Times”, maar ook alle andere dagblad-drukkerijen door agenten bezet en belette daardoor, dat het publiek door verdere alarmberichten verontrust werd.

Londen geleeek niet meer op een stad, maar veel meer op een krankzinnigengesticht van onmeetbaren omvang.

Duizenden agenten van politie en militairen joegen, op bevel van de „vloo”, de saamgestroomde menigte uiteen.

Kort daarop verschenen de couranten en brachten, eveneens op order van de „vloo”, geruststellende berichten.

Reeds twee uur later was de opgewondenheid van

het volk overwonnen en alleen nog in de kroegen werd door beschonkenen alarm gemaakt.

Toen de „vloo” de berichten ontving, waarbij hem werd medegedeeld: *dat de stad weer in rust was!* ademde hij ruimer en zond hij aan den lord mayor van Londen het verlangde bericht voor den koning van Engeland.

Den volgenden middag ontving inspecteur Baxter een brief van den lord mayor, waarbij hem tevredenheid betuigd werd over zijn manier van optreden.

De „vloo” las dien brief met gemengde gevoelens.

Ofschoon het hem om het even was of Baxter den inhoud van den brief al of niet kende, begaf hij zich toch naar het vertrek van den inspecteur, schudde hem wakker en zei:

„Hoor eens, Baxter, er is een brief gekomen die voor jou van veel belang is.”

De inspecteur, die juist uit een urenlangen slaap ontwaakt was, richtte zich op en zei:

„Vervloekt, waarom veroorloof je je de vrijheid, mij te storen; hoe laat is het nu?”

„Nog tweemaal acht-en-veertig uur voor den ondergang der wereld.”

De inspecteur van politie zuchtte vreeslijk.

Hij had geheel en al vergeten, wat er binnen eenige dagen zou gebeuren.

„Duivels!” vloekte hij, „ik had die heele geschiedenis bijna vergeten, maar daar ik honger heb, zal ik opstaan en ergens gaan dineeren.”

„Zoudt ge niet eerst den brief willen lezen? Hij is zeer belangrijk voor u,” zei de „vloo”, en begeleidde Baxter naar zijn schrijfbureau, waarop de brief van den lord mayor lag.

„Zeg eens,” sprak Baxter, toen hij het zegel van den lord mayor zag, „wat schrijft zijn lordschap? Gij hebt het toch zeker reeds gelezen?”

„Lees zelf maar eens,” antwoordde de „vloo”.

Baxter nam den brief en las het volgende:

„Mijn waarde, hooggeachte heer inspecteur van politie Baxter!

Met zeer veel genoegen heb ik er mij van overtuigd, dat gij aan het hoofd van uw agenten, de volksmenigte weer tot de orde hebt gebracht en dat gij er voor gezorgd hebt, dat de couranten door agenten worden bewaakt, zoodat de inwoners niet meer door opwindende artikelen over den ondergang der wereld bevreesd gemaakt worden. Ook Zijne Majesteit heeft zich over uw opofferingsgezindheid zeer dankbaar geuit. Ik heb Zijne

Majesteit er kennis van gegeven, dat gij juist op den tweeden April uw tienjarig dienst-jubileum wildet vieren. Zijne Majesteit, die gaarne uw diensten erkent, verleent u daarvoor de orde van den Kouseband. Zijne Majesteit doet dit alleen uit het oogpunt van de moeilijke taak die gij te verrichten hadt.

Het is u zeker bekend, waarde inspecteur, dat gij met de orde van den Kouseband in den adelstand zijt opgenomen en in het vervolg den titel van baron moogt voeren. Zijne Majesteit heeft voorts goed gevonden dat uwe handteekening in het vervolg zal zijn: Baron van Scotland Yard Baxter.

Ik zend u mijn beste groeten.

Uw toegengen
Lord mayor van Londen”.

Het gelaat van den inspecteur stond vroolijk.

De zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd en stroomden in dikke druppels langs zijn wangen.

Van aandoening over deze hooge onderscheiding begon hij te weenen.

Hij viel op zijn stoel neer en zei:

„Waarde Marholm, ach mijn waarde Marholm, eindelijk heb ik het bereikt, eindelijk, eindelijk! Ik ben baron van Scotland Yard geworden en, bedenk eens, ik heb de orde van den Kouseband gekregen en ben in den adelstand opgenomen!”

„Ik feliciteer je wel,” zei de „vlooi”, en viel voor den inspecteur op de knieën. „Met bewondering zie ik thans tegen u op, mijnheer de inspecteur van politie.”

„Dat moogt gij ook wel doen, waarde Marholm. Gij moet wel bekennen, dat gij aan mij te allen tijde een zorgvuldigen chef hebt gehad.”

„Ja zeker, mijnheer de inspecteur”.

Het zoo even nog zoo vroolijke gelaat van den inspecteur werd duister.

„Ge moet weten, Marholm,” zei hij, „in het vervolg, ja, zelfs van af dit oogenblik moet ge het nalaten, mij „mijnheer de inspecteur” te noemen; je hebt zelf gelezen, dat ik baron geworden ben. Jij moet mij dus in het vervolg noemen, mijnheer de baron van Scotland Yard.”

De „vlooi”, die zich bijna niet bedwingen kon, antwoordde:

„Jawel, mijnheer de baron van Scotland Yard.”

Bij deze woorden had Baxter een gevoel alsof hij gezalfd werd.

Dat klonk nog eens grootsch.

Dat moest hij meer hooren.

Hoe vaker hoe beter.

„Zorg er voor, dat het dadelijk in de couranten bekend gemaakt wordt.”

„Goed, mijnheer de baron van Scotland Yard.”

„Gij moet mij ook nog het rapport geven omtrent hetgeen in den laatsten tijd is voorgevallen.”

„Goed, mijnheer de baron van Scotland Yard.”

„En ga nu heen en roep al de beambten van mijn afdeeling binnen, opdat ik hen in kennis kan stellen van mijn promotie.”

„Goed, mijnheer de baron van Scotland Yard.”

Eenige minuten later liep het vertrek vol met detectives, sergeanten, agenten enzovoorts.

Alles wat maar beenen in Scotland Yard had, kreeg van Marholm order om naar het vertrek van den inspecteur van politie te gaan.

De „vlooi” vermaakte zich met dit alles en lachte.

Met inspecteur Baxter was het echter geheel anders gesteld.

Met een trotsche houding, de hand in den vestzak, zooals Napoleon placht te doen, deelde hij aan zijn manschappen zijn benoeming mede en besloot met de woorden:

„In het vervolg moogt gij mij niet anders noemen dan mijnheer de baron van Scotland Yard!”

De manschappen gaven als uit één mond ten antwoord:

„Tot uw orders!” en verlieten daarop het bureau.

„Bedenk eens, mijnheer de baron,” zei de „vlooi” tot zijn chef:

„Uw benoeming geeft u het recht dat uw adel erfelijk is. In geval overmorgen de wereld niet vergaat, is het een schitterende onderscheiding voor u en uwe familie.”

„Hemel!” riep Baxter en keek zijn secretaris aan.

In zijn blijdschap had hij vergeten, dat binnen twee dagen noch de orde van den Kouseband, noch de titel van baron of de erfelijke adel eenige waarde meer voor hem had.

„Duivels!” riep hij, „zoo iets kan ook alleen mij overkomen. Ik moet je bekennen, Marholm, dat, nu ik baron geworden ben, het mij onmogelijk schijnt, dat de wereld vergaan kan; ik geloof niet aan dien onzin.”

„Dat is niet goed van u, mijnheer de inspecteur — pardon, mijnheer de baron van Scotland Yard, ik geloof niet, dat uwe onderscheiding er eenigen invloed

op uitoefenen kan, dat de komeet van Halley niet met onze aarde in aanraking komt. Ik ben juist van meening, dat men u dit alles verleend heeft, omdat men weet, dat overmogen alles ten einde loopt en dat juist daarom Uwe Majesteit u al deze eerbewijzen verleend heeft."

„Zwijg toch!" schreeuwde Baxter, „gij hebt alleen het plan om met mijn vreugde te spotten. Je gunt het mij natuurlijk niet!"

„Hoor eens, Baxter," zei de „vloot" nu, en ging naar zijn schrijftafel, „zeg eens, weet je wel, dat je sinds drie dagen daar in je slaaprok gelegen hebt, dat je brandy hebt gedronken en eerst zoo even weer nuchter bent geworden?"

„Dat is gemeen van je!" riep Baxter, „en als je nog een probeert om mij met „je" en met „Baxter" aan te spreken, dan laat ik je, zoo waar als ik je chef ben, naar de gevangenis brengen. Ga nu zitten en zorg er voor, dat onmiddellijk in de couranten geplaatst wordt dat ik baron geworden ben en den tweeden April mijn jubileum vier."

„Ik geef u den raad, mijnheer de inspecteur, om niet tot overmorgen te wachten, maar om morgenavond uw jubileum te vieren, want dan hebben wij er allen nog iets aan."

Baxter begon na te denken en de knopen van zijn vest te tellen.

„Wat telt u daar toch?" vroeg de „vloot".

Met een woedenden blik gaf Baxter ten antwoord:

„De duivel mag je halen; ik tel of de wereld al of niet zal ondergaan."

Marholm lachte.

„De knopen van uw vest zullen dat waarschijnlijk wel weten; welnu, wat heeft de laatste knoop gezegd?"

„Ja", schreeuwde Baxter.

„Gij ziet nu wel, mijnheer de inspecteur, pardon, mijnheer baron van Scotland Yard, dat de knopen van een vest nooit liegen."

„Dat is een verdoemde geschiedenis", vloekte Baxter, „daar zit ik nu; ik ben baron geworden en zal binnen tweemaal vier-en-twintig uren naar den duivel gaan — ik bezweer je, Marholm, dat er een uitweg gevonden moet worden. Om mijnentwille mogen alle menschen sterven; de hoofdzaak voor mij is, dat ik er buiten blijf!"

„Dan denkt u er zeker alleen over na, hoe u aan den ondergang der wereld ontkomen kunt."

„Ik verzoek je nogmaals om onmiddellijk aan de

couranten mede te deelen, wat ik je zoo even heb opgedragen."

„Goed, mijnheer de baron van Scotland Yard."

Na deze woorden ging de „vloot" zitten en schreef het bericht aan de couranten.

Twee uren later lazen de ingezetenen van Londen, evenals John C. Raffles, dit verrassende bericht.

Raffles zat met Charly Brand in een café en las de laatste berichten.

Luid als lachend las hij het bericht omtrent Baxter, reikte de courant aan Charly Brand over en zei:

„Zijne Majesteit doet mij concurrentie aan; zulk een grap had ik met Baxter niet durven uithalen; de kerel is baron geworden!"

„Wat is hij geworden?" vroeg Charly en keek in de courant.

Zij zwegen eenige oogenblikken, waarna Charly zei:

„Jammer maar, dat de wereld op den tweeden April vergaat; het is dus slechts een korte vreugde voor hem."

„Wel", antwoordde Raffles, „als zij niet ondergaat, dan kunt gij er op rekenen dat Baxter, dat de baron van Scotland Yard de grootste gek in het geheele Koninkrijk zal zijn!

Om dat schouwspel mede te kunnen bijwonen, wensch ik waarlijk, dat de wereld niet zal vergaan. In vertrouwen gesproken, waarde Charly, schijnt het mij toe dat ik een der weinigen ben, die aan een wereldondergang niet gelooven. Maar ik wil probeeren om uit deze geschiedenis zooveel munt te slaan als maar mogelijk is — — en daarom — zal professor Helfreich uit Jena, de beroemde Duitsche professor — — van nu af op het tooneel verschijnen, om te zamen met Raffles uit Londen een streek uit te halen."

Na deze woorden verliet hij het café, ging naar een winkel, nam de telefoon ter hand en liet zich met het hoofdbureau verbinden.

De „vloot" kwam aan het toestel.

Toen Raffles de stem van den secretaris herkende, riep hij:

„Hallo, Marholm, ik feliciteer u, gij zijt immers baron geworden!"

De „vloot", die den spreker dadelijk herkende, antwoordde:

„Hallo, lord Lister, ik ben blij nog eens uw stem te hooren. Hebt ge u reeds voorbereid op het vergaan der wereld?"

„Ja, waarde Marholm, en gij?"

„Ik ook, ik verricht mijn dienst zooals iederen dag."

„Wel, mijn vriend, groet Baxter en wees er van over-

tuigd, dat ook ik tot de laatste minuut werken zal. Na het vergaan der wereld zult ge waarschijnlijk daar wel meer van hooren!"

De „vlooi", die den zin dezer woorden goed begreep, lachte.

Raffles hing hierna het toestel lachend weer op, legde zijn arm in dien van zijn vriend en ging langs

het Strand, waar het evenals iederen dag, weer recht levendig was, naar zijn woning.

Door de goede maatregelen, die de „vlooi" genomen had, waren er geen verdere buitensporigheden, die de volksvrees had te voorschijn geroepen, meer voorgekomen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De dag van de catastrophie.

In een der vertrekken van het hotel „Cecil" stond John C. Raffles als Duitsch professor vermomd en keek door zijn lorgnet met een ernstigen blik naar de heeren, die zich om hem verzameld hadden, ten einde raad van hem in te winnen, hoe zij zich te houden hadden bij het vergaan der wereld.

„De zaak is zeer eenvoudig, mijne heeren", zei John C. Raffles, „ik zal in de buurt van het Hydepark met toestemming van den lord mayor eenige duizenden stuks groote buizen zoodanig laten neerleggen, dat er duizenden menschen in geplaatst kunnen worden.

Deze buizen zal ik, nadat u er morgennacht allen zijt ingekropen, aan beide einden afsluiten en ze doo middel van een zuurstofpomp de noodige lucht toevoeren.

Het verblijf in de buizen zal vier-en-twintig uren duren.

Na verloop van dien tijd is de aarde door de komeet heengegaan, de atmosfeer is dan weer gereinigd en u kunt de buizen verlaten door de deksels er weer af te nemen. U zult dan, gelijk in de arke van Noach, het vergaan der wereld te boven zijn gekomen en gered zijn.

Ik verzoek u, om deze mijn wetenschap omtrent het redden van het vergaan der wereld, als mijn geheim te beschouwen, want ik geloof niet in staat te zijn meer dan vier- of vijfduizend personen in de buizen te kunnen bergen.

Ik geloof, dat het voordeelgste zou zijn dat u, mijnheer de lord mayor, reeds hedennacht alle in Londen

verkrijgbare buizen naar het groote park liet brengen.

Geef er vooral acht op, dat ze goed in elkander sluiten, dat de ruimten goed met cement dichtgestopt en dat alles vooraf door ingenieurs onderzocht wordt.

Dan kunnen reeds morgenavond, zoodra het donker wordt, de door u uitverkorenen in de buizen kruipen. Ik zelf zal, voorzien van een glazen masker, de zuurstofpomp bedienen en het teeken geven, zoodra de atmosfeer weer gezuiverd is van het blauwzuur der komeet van Halley.

Al uw zaken van waarde kunt u het beste bij de een of andere Bank deponeren. Ik maak aanspraak op 25 procent van de bij de Bank gedeponeerde waarden, als belooning voor de redding."

Alle aanwezigen waren met dit voorstel tevreden en professor Helfreich ging voort:

„Mijne heeren, zaken zijn zaken; al ben ik ook een Duitsch professor, dan wil ik toch niet gaarne mijn reis te vergeefs gemaakt hebben en verzoek u daarom, om mij in den loop van den dag de chèque's toe te zenden, zoo dat ik in de gelegenheid ben, ze nog voor het begin van het vergaan der wereld te incasereen!"

De aanwezigen verklaarden zich ook hiermede tevreden.

Het vooruitzicht op redding en de vrees voor den ondergang der wereld verlamde hen zoodanig, dat zij tegen professor Helfreich, die plotseling uit Duitschland was overgekomen, opzagen als tegen een God.

Bij de volksmenigte was dit geheel anders.

Deze begon reeds op den avond van den eersten April zich dronken te drinken, terwijl voor de „vloot” de moeilijkste nacht en de moeilijkste diensturen aankwamen.

Zowel hij, als de agenten, die in Hyde Park dienst deden, wisten van het reddingsstation, dat daar gemaakt werd.

Eindeloze rijen van vrachtwagens, beladen met buizen, werden naar Hydepark vervoerd.

Ingenieurs en werklieden waren bezig de buizen in elkaar te zetten, terwijl professor Helfreich, alias John C. Raffles, met verscheidene ingenieurs, bezig was om een zuurstofpomp te plaatsen.

Het was des nachts omstreeks twee uur, het uur dat professor Helfreich bestemd had om in de buizen te kruipen, toen Baxter, de nieuwe baron van Scotland Yard, tot zijn gasten zei:

„Waarde vrienden, het is tijd dat ik u moet verlaten.”

Hij was een der weinige uitverkorenen, die van den lord mayor van Londen het bericht gekregen had, dat zij in Hydepark in de buizen, van het vergaan der wereld gered zouden worden.

Hij ging in een rijtuig naar de bestemde plaats.

Van alle kanten kwamen daar rijtuigen en auto's aan.

Met een ernstig gezicht stond John C. Raffles bij den ingang der buizen, hij had een notitieboekje in de hand, liet zich de namen zeggen van elk der aankomenden; vergeleek of hij reeds een chèque van hen had ontvangen en stond ze eerst daarna toe in de buizen te kruipen.

De een na den ander, kropen de voornaamste en rijkste burgers in de donkere opening en toen de morgen aanbrak, was de laatste persoon den lord mayor gevolgd, die het eerst naar binnen gekropen was.

Raffles gaf Charly Brand een wenk en zei:

„Laat ons nu den deksel sluiten, onze maskers voordoelen en het zuurstofapparaat in werking stellen.”

Daarop sloten zij den deksel.

„Wel, Charly”, zei Raffles nu, „ik geloof dat dit de grootste truc is, die ik ooit heb uitgevoerd. Nu bevinden de voornaamste ingezetenen van Londen zich in de buizen. Neem een auto, rijd naar huis en slaap uit; ik zal de zuurstofpomp in beweging houden, opdat de lieden in de donkere buizen niet stikken.”

In de verte hoorde men de alarmkreten van de volksmenigte, die de komeet afwachtte.

Aan duizenden agenten wilde het niet meer gelukken, de orde te handhaven.

Militairen moesten de menschen tegen elkander beschutten, alle winkels waren gesloten en allen verkeerden in angst en zorg.

Maar niets verroerde zich; de lucht bleef helder; de zon scheen en vergeefs keek de menigt naar den hemel, om te zien, of de komeet reeds aankwam.

Des namiddags tegen vier uur verkondigden de couranten door extra bladen, dat van de sterrenwacht het bericht gekomen was, dat de aarde de baan van de komeet reeds gepasseerd was en dadelijk hoorde men duizenden jubelkreten.

Op denzelfden tijd opende Raffles den deksel der buizen en de eerste zich in zweet badende en bevende voorname Engelschman kwam te voorschijn.

Inspecteur Baxter, die nu aan de beurt kwam, was ten gevolge van het gebruik van sterke dranken, ingeslapen en verroerde zich niet, zoodat een lady, die het eerste na hem volgde, hem met alle krachten vooruit moest duwen, om den uitgang te bereiken.

Toen hij verscheen, werd hij met vloeken begroet, hetgeen hij aanhoorde met het uiterlijk van een beschonkene.

Daarna ging hij naar Londen.

„Dat is ongehoord”, zei de lord-mayor toen hem dit geval eenige uren later ter oore kwam; „de houding van den inspecteur is beneden alle kritiek! Ieder van ons heeft zich fatsoenlijk gedragen; ik zal er voor zorgen, dat de orde van den kouseband hem weer ontnomen wordt.”

„Doe dat”, zei John C. Raffles, alias professor Helfreich, en zoo gebeurde het ook.

Den volgenden dag verkondigden de couranten, die eerst nu met de buizenstreek van Raffles bekend geworden waren, dat John C. Raffles van de rijkste ingezetenen van Londen vijf-en-twintig procent gekregen had, door hen van den ondergang der wereld te redden.

Maar inspecteur Baxter zat met een zwaar hoofd in Scotland Yard en wierp de „vloot” den inktpot naar zijn hoofd, toen deze hem den brief van den lord mayor voorlas, waarbij hem titels en orde weer ontnomen werden.

„Duivels!” vloekte Baxter, „het was inderdaad beter geweest, dat de wereld maar vergaan was; dan

zou ik ten minste nog mijn orde van den kouseband bezitten."

„De komeet kan dezen wensch niet in vervulling brengen", zei de „vloot"; „dus een volgenden keer mijnheer de inspecteur."

En de titel „inspecteur" sprak hij zóó luid, dat Baxter zeer goed begreep, dat hij nooit meer baron van Scotland Yard zou genoemd worden.

Maar John C. Raffles, de Groote beroemde Onbekende van Londen, stichtte ter gedachtenis aan den ondergang der wereld op den tweeden April een ziekenhuis en gaf daarvoor het door hem bij de catastrofe

verdiende kapitaal van zeventien millioen pond sterling.

In dit ziekenhuis zouden in het vervolg alle ingezetenen van Londen, zonder aanzien van rang of stand, gratis verpleegd en behandeld worden.

De couranten schreven, dat Londen aan het vergaan der wereld en aan John C. Raffles door alle tijden heen dank verschuldigd was.

De „Times" deed zelfs het voorstel, uit de buizen een soort Eifeltoren te laten bouwen en deze aan het opkomend geslacht als Raffles-toren op te dragen, ter herinnering aan het vergaan der wereld.

Haar verleden.

Bij de tentoonstelling van kunstvoorwerpen hadden zij elkaar leeren kennen.

Hij was dokter in de filosofie en schrijver en zij was een vrouwelijk advocaat.

Zij bevielen elkander, omdat er een groote overeenstemming in hun levensbeschouwing lag en daarom sloten zij vriendschap.

Op zekeren dag, het was reeds diep in den herfst en de tentoonstelling reeds lang gesloten, dronk hij thee bij haar.

De regen kletterde tegen de ruiten en de kachel brandde vroolijk — dus juist de tijd voor een onderhoud tusschen gevoelige menschen.

Zij zaten tegenover elkaar thee te drinken en sigaretten te rooken en spraken over het nieuwe boek, getiteld „De positie der vrouw in het sociale leven”.

Zij geraakte steeds meer in vuur, totdat zij ten slotte als het ware een politieke lezing hield.

Men kon het hem aanzien, dat hij er zijn gedachten niet bij had; het was duidelijk, dat andere gedachten hem bezig hielden.

Hij keek in het mooie, door opwindung blozende gelaat — en zij ging maar steeds verder.

Zij verlangde alle rechten voor de vrouw, in het bijzonder vrijheid tot spreken.

Toen kon hij het niet langer uithouden en riep:

„U verlangt rechten voor de vrouw, die wij mannen niet eens hebben!

Ik zit hier al een uur bij u en wacht maar het oogenblik af om u te kunnen zeggen, wat ik op mijn gemoed heb.

Wat kan mij nu de vrouwenbeweging schelen. — Hoor mij nu toch eindelijk eens aan! Ik bemin u met de grootste liefde, die een man bezit en kan zonder u niet meer leven.

Zeg mij of ik op wederliefde bij u kan hopen!”

Zij keek eenige oogenblikken zwijgend voor zich heen; daarna schudde zij treurig het hoofd.

„Dus ook gij, mijn vriend! — Ik heb wel gedacht, dat het vroeg of laat zoo zou komen, want het is altijd zoo gegaan. Gij, mannen, gevoelt geen reine vriendschap voor een vrouw en ik heb dit oogenblik gevreesd.

Mijn geheele leven is één aaneenschakeling van teleurstellingen geweest. — Ik wil eerlijk tegenover u zijn. Ook ik gevoel iets meer dan vriendschap voor u. Ik ben met mij zelf te rade gegaan en ik geloof, dat wij héél gelukkig konden zijn, als — — — er niet een donker punt in mijn leven was.”

„Een donker punt?”

Hij schudde het hoofd.

„Ja, een donker punt! Ik beweer, dat er in het leven van ieder mensch wel iets voorvalt, wat hij wel gaarne zou willen vergeten.

Ik onderstel dat ook bij u!”

Hij scheen zich te bezinnen en zei daarna:

„U hebt gelijk! Ook in mijn leven is wel iets voorgevallen, wat ik vergeten moest en ik zou er veel voor willen geven, als ik het ongedaan kon maken. —

Maar ik wilde niet van mij zelven spreken; wíl u mij niet zeggen, welke misdaad u begaan hebt?”

Een droefgeestige lach kwam op haar gelaat.

„Tot nu toe heb ik mijn geheim bewaard. Maar u zult alles weten, want ik stel vertrouwen in u en hoop, dat u mij zult begrijpen — —

Toen ge mij gevraagd hebt, welke misdaad ik beging, hebt ge onbewust de rechte snaar aangeraakt.

Het is weliswaar niet zóó erg, want ik beging de misdaad aan mij zelf, aan mijn jeugd. — —

Ik ben gehuwd geweest!” — —

Hij sprong op.

Ongeloovig vroeg hij:

„Getrouwd geweest?”

„Ja, getrouwd! — Ga nu weer zitten, dan zal ik u de korte geschiedenis vertellen.”

Hij liep eenige keeren het vertrek op en neer, ging daarna weer zitten en zij begon te vertellen:

„Ik meen u reeds gezegd te hebben, dat ik een zuster heb.

Ik was een meisje van zeventien jaar, mijn zuster was twee jaar ouder, toen zij zich verloofde.

Haar aanstaande was diep in de veertig en schatrijk. Mijn zuster beminde hem weliswaar niet, maar zij achtte hem — het was een huwelijk uit berekening.

Mijn zuster boezemde mij als bruid zeer veel belangstelling in.

Wanneer ik haar aan den arm van den voornamen aristocraat in ons park zag wandelen, dan werd ik door een gevoel van afgunst aangegrepen.

Ik kon mij niets schooners voorstellen.

Als ik onze jonge mannelijke kennissen met den graaf vergeleek, dan stond het bij mij vast, dat ook ik alleen een ouderen man wilde trouwen.

Deze mijn geheime wenschen zouden maar al te spoedig vervuld worden.

Op een in de nabijheid gelegen landgoed woonde graaf Donverhof. Het was een stil, ernstig man, van ongeveer vijftig jaar, die alleen van zijn studiën hield. Hij ontving slechts zelden gasten en dat was de oorzaak, dat ik hem nauwelijks kende.

Op zekeren dag reed ik door onze bosschen. Plotse-ling en onverwacht zag ik den graaf tegenover mij.

Nadat wij een oogenblik gekeuveld hadden, verzocht hij, mij te mogen begeleiden.

Ik beschouwde zijn begeleiding als een eer en voelde mij gelukkig, hem van mijn eerste werken te kunnen vertellen; ik was er trotsch op, dat de graaf ze uitstekend vond. —

Daarna vertelde hij mij van zijn werken, die mij met de grootste bewondering vervulden.

Om kort te gaan, wij ontmoetten elkander steeds meer en meer en op zekeren dag vroeg hij mij, of ik er toe besluiten kon, zijn vrouw te worden.

Hij schetste mij het heerlijke leven van twee volkomen vrije menschen en ik stemde toe!

Eenige maanden later werd het huwelijk voltrokken.

Wij gingen een poos op reis en hij toonde mij zijn uitgebreide bezittingen in Silezië en Oost-Prusen.

Daarna bezochten wij Parijs, Berlijn, Weenen — het was een heerlijk leven.

Overal waar wij kwamen, had hij relaties en de gevolgen daarvan waren eindelooze feesten en aange- name gezelschappen.

Toen wij weer thuis kwamen, leefde hij niet meer zoo kalm als voorheen, de feestelijkheden werden voortgezet, want hij wilde zijn jonge vrouw overal aan de wereld toonen.

Nu kwam er een moeilijke tijd voor mij aan.

Mijn echtgenoot was niet de groote, vrije geest, dien ik in hem gezien had —

Kleingeestige jaloerschheid greep hem aan, hij be- waakte mij met Argus-oogen.

Zoo leefden wij ongeveer een jaar.

Toen moest hij een wetenschappelijk congres te Brussel bijwonen; hij was vijf weken afwezig.

In dien tijd werd echter plotseling en noodzakelijk zijn aanwezigheid gevraagd op een zijner bezittingen in Silezië.

Hij verzocht mijn vader, daarnaar heen te gaan en ik ging mee.

Wij waren daarginds misschien reeds acht dagen, toen ik er een jongmensch leerde kennen.

In hem vond ik den vriend, dien ik tevergeefs in mijn echtgenoot gezocht had.

En tegenover hem ben ik misschien eenigszins licht- zinnig geweest.

Ik vertelde hem namelijk in een onbewaakt oogen- blik de korte geschiedenis van mijn ongelukkig huwelijk.

Hij begreep mij — ten minste, ik dacht, dat hij mij begreep.

Hij was attaché bij het Duitsche gezantschap te Sint Petersburg, waarheen hij spoedig terugkeeren moest — en ik volgde hem daarheen!

Toen mijn echtgenoot terug kwam en mij niet vond, werd hij razend.

Hij overstelpte mijn vader met verwijten.

Daarna ging hij naar Silezië om mij op te sporen.

Dit viel hem natuurlijk zeer gemakkelijk en hij reisde dadelijk naar Sint Petersburg.

Binnen den kortst mogelijken tijd had hij mijn vriend gevonden — het gevolg was natuurlijk een duel — waarin mijn echtgenoot gedood werd!

Door deze ramp was de verblindingsnatuurlijk van mij geweken.

Ik zag in, dat ik tegenover mijn echtgenoot onrecht- matig gehandeld had, maar kon er tot mijn spijt niets meer aan doen.

Ik moet mijn echtgenoot nog na zijn dood dank- baar zijn, omdat hij mij tot zijn erfgename gemaakt heeft.

Mijn ouders, bloedverwanten en bekenden trokken hun handen van mij af; toen ging ik naar Berlijn.

Ik heb mij hier een arbeidsveld geschapen en denk wel, dat het goed zal zijn."

Met een zucht zweeg zij.

Daarna streek zij met haar kleine teedere hand over haar voorhoofd, alsof zij de gedachte wilde verwijde- ren, die haar bezig hield.

Hij had haar stil en ernstig laten uitspreken en zei nu:

„Arme vriendin, u moet veel geleden hebben! — maar denkt ge waarlijk, dat de groote liefde, die ik voor u gevoel, u daar niet over heen kan zetten?”

„Dat is het niet wat ik vrees, maar ik weet, dat u als wijsgeer niet zoo zwaartillend bent over de zwakheden der menschen.

Ik geloof ook wel, dat ik met u gelukkig zou kunnen zijn, — als ik deze herinneringen niet had. Maar juist deze herinneringen, en het bewustzijn der schuld staan ons in den weg — en zullen ons steeds in den weg blijven staan. Daarom zult u ook wel begrijpen, waarom ik niet genegen ben, nog weer een huwelijk aan te gaan. — —

Als men dingen beleefd heeft zooals ik, dan verlangt men eindelijk naar rust.”

Hij keek een poos stil voor zich heen en zei eindelijk:

„Het veroorzaakt mij een grenzenlooze smart, van u te moeten scheiden. — U hebt mijn liefde opgewekt en ik kan niet meer buiten u. — Ook al ben ik filosoof, dan ben ik toch slechts een mensch en als zoodanig gevoel ik ook. Ik ben niet geschikt voor een platonische liefde!” — —

„Het was zoo'n schoone tijd sedert wij elkander kennen. Laat ons dien beschouwen als een mooien droom en de goede geesten danken, die ons haar verschaft hebben. — — —

• Leef wel!”

Zij reikten elkander de hand en keken elkander lang aan, alsof zij zeggen wilden:

„Ik vergeet u nooit!” — — —

Daarna vertrok hij.

De Vorstin.

Het rijtuig werd begeleid door een escorte ruiters.

De vorst hield er van, het geklapper van de hoeven der paarden te hooren en de jagers in hun uniformen te paard te zien.

Door de pluimen hunner hoeden joeg de wind zoo vroolijk en de oogen der jonge vrouwen keken verwonderd; het publiek langs den weg keek verheugd naar omhoog, zwaaide met hoeden en doeken en oogde verwonderd den optocht van den vorst na.

Zou er een rijker en benijdenswaardiger man in Duitschland te vinden zijn?

Het geheele gebied langs de bergketen en het aaraan grenzende vlakke land, duizenden mijlen groot, behoorde hem.

Zijn kasteelen stonden in het mooiste gedeelte en waren altijd gereed om hem gastvrij te ontvangen, en waar hij ging of stond, boog men het hoofd en fluisterde:

„Dat is de rijkste vorst der aarde, die behalve zijn uitgestrekte bezittingen ook nog een vrouw heeft, die zoo mooi is, dat zelfs de zon er naast verbleekt.”

De vorst keerde zich om en keek tijdens den rit langs berg en dal.

Hij was immers eerst gisteren van een groote reis teruggekeerd en op die reis was hem in het land der eeuwige zon een zoon geboren — —

„Elizabeth,” fluisterde hij en greep de hand der vrouw, die naast hem zat.

Zij schrok als of zij uit een droom ontwaakte en lachte hem toe, zooals zij deed tegenover de menschen, die haar op den weg toejuichten.

Zij zag er wat bleek en vermoeid uit en om haar donkere oogen lagen zwarte kringen.

Er woei een herfststorm.

Daardoor werd de zwart-roode vlag met het vorstelijke wapen er op, die op het kasteel was uitgestoken, ontplooid.

Door deze vlag wist ieder in de buurt, dat het vorstelijk gezin, na een korte afwezigheid, in het ouderlijke huis was teruggekeerd.

Het vorstelijk gezin trachtte nu weer in aanraking te komen met zijn getrouwe onderdanen — —

„Je moet niet zoo treurig kijken, Elizabeth,” zei de vorst, terwijl hij de slanke vrouwenhand teeder streek. „Kijk maar eens om je heen, allen beminnen ons.”

„Ja,” fluisterde de jonge vorstin en bijna verschrikt wendde zij haar hoofd naar rechts en links en probeerde om vriendelijker te lachen bij het groeten van haar onderdanen.

Ja, het was liefde!

Niet alleen nieuwsgierigheid had de menigte bijeengebracht in de kleine badplaats, die midden in het vorstelijke land lag en beroemd was door haar minerale bronnen.

Waar het rijtuig ook kwam, overal hoorde men een gejubel zonder eind en heilgroeten voor de schoone vorstin.

„De gelukkige!” — — Zij hoorde dit woord menig keer uitspreken, ach — — de gelukkige!

Het scheen, dat in de harten van de jonge en oude vrouwen een soort van nijd ontstond, omdat zij hier in den storm aan den weg moesten staan, terwijl de andere op zulk een schitterende wijze door het land reed.

De lange, breede straatweg, die naar de badplaats leidde, was ten einde.

Gele stoppelvelden wisselden af met aardappel-landen, waarop vrouwen en kinderen de vruchten uit de zwarte en natte aarde haalden.

Zij keken op, en liepen dicht naar den straatweg.

Manden en zakken werden omgeworpen en op de bruine gezichten zag men een lachje komen bij het naderen der vorstin.

Eén der vrouwen, een blond, arm menschje, met een gelapten rok en versleten schort, hief haar midden in het aardappelveld zittend kind in de hoogte.

Het was een dikke, sterke jongen, die trappelde van blijdschap en met zijn kleine handen zwaaide; hij riep de schoone vorstin het eenige woord toe, dat hij nog maar zeggen kon: „Moeder!”

Het rijtuig en de stofwolken waren reeds lang verdwenen, toen de vrouwen en kinderen op het veld nog van verwondering bleven staan.

„O, mijn lieve hemel, wat prachtig,” waagde eindelijk een der vrouwen te zeggen.

En een andere, van wie men wist dat zij door haar man mishandeld werd, schudde het hoofd.

„Heb je gezien, hoe hij haar aankeek?”

Maar de jonge, blonde moeder was de meest trotsche.

Zij hield haar knaap nog steeds zoo vast, zooals zij hem zooeven aan de vorstin vertoond had. „Zij heeft mijn jongen toegeknipt,” fluisterde zij.

„Ja,” beweerden de anderen, „dat heeft zij gedaan”; en bijna met eerbied keken zij naar den lachenden jongen, die vandaag dezelfde roode, vuile kiel droeg als alle andere dagen.

Langzaam gingen zij weer aan het werk — —

Maar het rijtuig reed verder door het dal.

Eenige oogenblikken later rolde het rijtuig over de ijzeren brug, die het park van het slot scheidde.

Na een korten rit door de prachtige bosschen, bliezen de jagers op hun horens, men was thuis.

Bedienden kwamen te voorschijn, een groot aantal Engelsche windhonden sprong tegen het rijtuig op en galant voerde de vorst zijn schoone vrouw de steenen trap op.

„Laat mij,” verzocht zij fluisterend, toen hij haar ook in haar vertrekken wilde volgen.

Hij kuste haar nu de hand en ging heen.

Zij bleef eerst een oogenblik in de vestibule staan, alsof zij wilde luisteren.

Daarna ging zij verder door eenige vertrekken, zonder naar rechts of links te zien.

Het kwam haar plotseling voor, alsof zij naar het geluk zocht.

Nog een laatste deur, nog eenige schreden over zachte tapijten — en zij was daar, waar zij moest toegejuicht

worden met hetzelfde woord, dat zij op den straatweg gehoord had: „Moeder!”

Bij het venster van het helder verlichte vertrek stond een mooie kinderstoel.

De oude dame, die daarbij zat, schrikte, toen de deur zoo snel en geruischloos werd opengemaakt.

„Ga heen!” gelastte de vorstin.

Ach, allen in de omgeving begrepen reeds lang de stomme, treurige taal der schoone vrouw.

Elizabeth was nu met haar kind alleen.

Zij nam het magere lichaampje uit den met zijde bekleeden stoel; haar vingers streken zacht over het voorhoofd van den knaap.

Maar hij voelde het niet.

De wezenlooze blikken herkenden haar niet en het zieke mondje kon het woord „moeder” niet uitspreken.

De jonge vorstin stond als wezenloos en drukte de nagels in het vleesch van haar handen.

„Wat?” had men haar gevraagd, toen zij als jong meisje den vorstelijken neef wilde afwijzen, „wat, hem, die om zijn rijkdommen door de geheele wereld benijd wordt, wil je je hand weigeren?”

„Ik bemin hem niet,” had zij toen eenvoudig geantwoord.

Maar door het aandringen van haar bloedverwanten had zij gehoorzaamd, en de arme, beminde speelkameraad uit haar kinderjaren werd toen naar een veraf gelegen regiment verplaatst, naar een stadje, dat aan de Deutsche grenzen ligt.

Het vorstelijke bloed moest niet een „onwaar” huwen.

Met een jammerkreet boog de jonge moeder haar hoofd over dat van haar verlamd zoontje en nam het koude, kleine handje in de hare.

O, als de arme vrouw daar op het aardappelveld eens geweten had hoe de rijke vorstin haar benijdde!

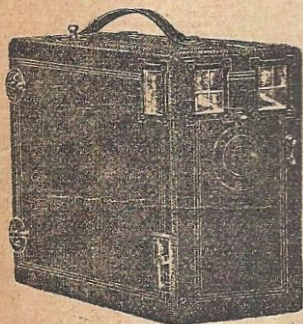
De volgende aflevering (No 74) bevat:

„De Bajadere”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Gelre=Camera's!

Zeer geschikt als geschenk

Billijke en goede hand-camera v. beginnende jonge amateur-fotografen. — Te laden voor 6 opnamen. — Elke opname kan afzonderlijk uitgewerkt worden. Formaat $4\frac{1}{2} \times 6\frac{1}{2} \times 9$ 9x12cM.

Prijs . . f 2.55 f 3.70 f 5.75
Voll.uitr.- 6.80 - 8.45 -11.75

De volledige uitrustingen bestaan uit: Camera en alle verdere benodigdheden om direct te kunnen fotografeeren, alles in stevigen doos verpakt. — Nadere inlichtingen verstrekt:

E.FISCHEL Jr. AMSTERDAM
Foto-Artikelen,
GELDERSCHEKADE 88

W.F.Robbers, Leliegracht 18

Telefoon 3034

Spreekmachines

voor PLATEN en ROLLEN van alle voorname fabrieken.

Steeds 22000 platen en rollen en 200 machines in voorraad. Vrije gehoorzaal. Het adres voor de echte Gramophone-platen met de „FOX-HOND” en de echte Edison machines en rollen. Eigen reparatie-inrichting. Zondags geopend. Solide personen op termijnbetaling. **HANDELAARS RUIME PROVISIE.**

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

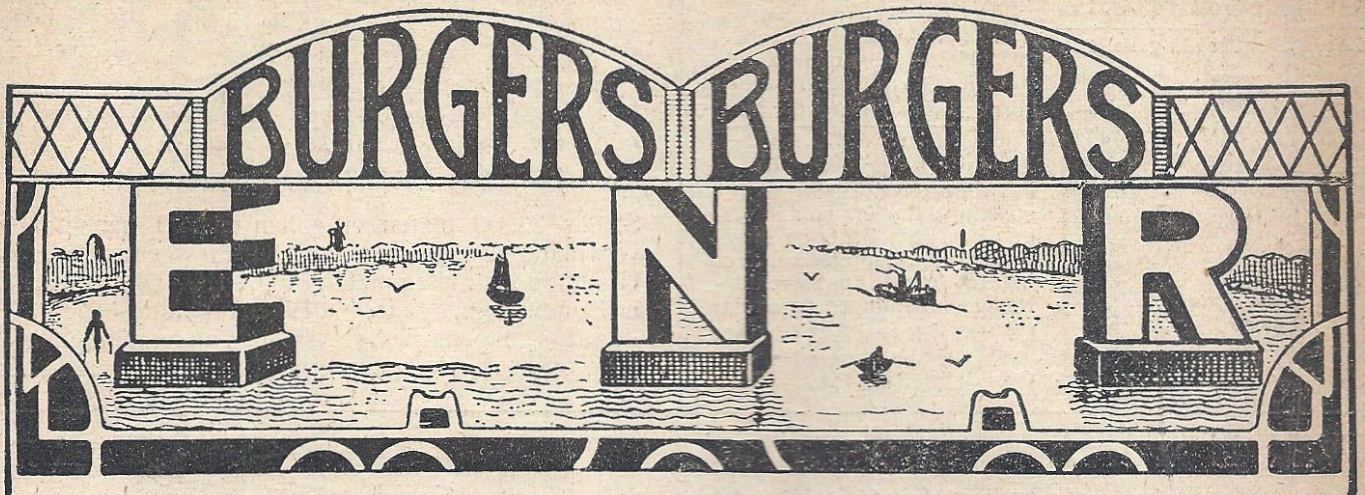

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschekade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

HAARLEM, 6 Maart 1912.

Aan de Directie van de E. N. R.
voorheen H. Burgers.

MIJNE HEEREN,

Den 20 April 1900 betrok ik van Uwe fabriek een rijwiel tweede klasse; het is dus de volgende maand twaalf jaar geleden en nog nimmer heb ik eenig gebrek aan mijne machine kunnen ontdekken, niettegenstaande ik er in die reeks van jaren dagelijks gebruik van heb gemaakt en ik sinds Mei van het vorige jaar in Bloemendaal wonende, den afstand Haarlem—Bloemendaal minstens vier maal per dag afleg.

Het is mij een behoefte U dit ongevraagd mede te deelen, terwijl U desgewenscht van dit schrijven gebruik kunt maken, waar U zulks gewenscht acht.

Hoogachtend

Uw Dw. Dr.
MR. JOOST DE GRAAFF.